

LUONNOS 18.10.2013

**Hallituksen esitys Eduskunnalle rahankeräyslain
muuttamisesta**

ESITYKSEN PÄÄASIALLINEN SISÄLTÖ

Esityksessä ehdotetaan muutettavaksi rahankeräyslakia siten, että nykyisestä luvansaajayhteisön tarkoituksen yleishyödyllisyyden yksinomaisuusvaatimuksesta luovutaan. Sen varmistamiseksi, että rahankeräyksellä hankittuja varoja ei käytetä yksityisen edun edistämiseen, lakia ehdotetaan muutettavaksi siten, että rahankeräyksellä hankitut varat tulee käyttää yksinomaan yleishyödylliseen tarkoitukseen. Lisäksi ehdotetaan, että Suomen evankelis-luterilaisen kirkon ja Suomen ortodoksisen kirkon hiippakunnalla olisi oikeus toimeenpanna rahankeräyksiä kirkollisen hyväntekeväisyystyön eli diakoniatyön rahoittamiseksi ja yliopistolaissa säädetyllä yliopistolla oikeus toimeenpanna rahankeräyksiä varojen hankkimiseksi yliopistolain 2

§:n mukaisen toiminnan tukemiseen. Rahankeräystoiminnan joustavoittamiseksi esityksessä ehdotetaan, että rahankeräysten sallittu enimmäistoimenpanoaika pidennettäisiin kahdesta vuodesta viiteen vuoteen. Tähän liittyen lupaviranomaiselle ehdotetaan lisättäväksi mahdollisuus peruuttaa lupa, jos tuottojen käyttö luvassa määrättyyn tarkoitukseen ei ole enää mahdollista. Lisäksi rahankeräyslakiin tehtäisiin eräitä täsmennyksiä ja teknisiä muutoksia ja toimivalta kiinteistön käyttö- ja omistusoikeuden muutosta koskevissa lupa-asioissa siirrettäisiin sisäasiainministeriöltä Poliisihallitukselle.

Laki ehdotetaan tulevaksi voimaan x päivänä xx kuuta 2014.

SISÄLLYS

ESITYKSEN PÄÄASIALLINEN SISÄLTÖ.....	1
SISÄLLYS.....	2
YLEISPERUSTELUT	3
1 NYKYTILA	3
1.1 Lainsäädäntö ja käytäntö.....	3
1.2 Rahankeräystoiminta ja sen sääntely eräissä maissa.....	3
1.3 Nykytilan arviointi	9
2 ESITYKSEN TAVOITTEET JA KESKEISET EHDOTUKSET	11
3 ESITYKSEN VAIKUTUKSET.....	12
3.1 Taloudelliset vaikutukset	12
3.2 Vaikutukset viranomaisten toimintaan.....	12
3.3 Yhteiskunnalliset vaikutukset	13
4 ASIAN VALMISTELU	14
4.1 Valmisteluvaiheet ja -aineisto.....	14
4.2 Lausunnot ja niiden huomioon ottaminen.....	17
YKSITYISKOHTAISET PERUSTELUT	18
1 LAKIEHDOTUKSEN PERUSTELUT	18
1.1 Laki rahankeräyslain muuttamisesta	18
2 VOIMAANTULO.....	23
3 SUHDE PERUSTUSLAKIIN JA SÄÄTÄMISJÄRJESTYS	23
LAKIEHDOTUS	24
rahankeräyslain muuttamisesta.....	24
LIITE	27
RINNAKKAISTEKSTIT	27
rahankeräyslain muuttamisesta.....	27

YLEISPERUSTELUT

1 Nykytila

1.1 Lainsäädäntö ja käytäntö

Rahankeräysten toimeenpanosta säädetään rahankeräyslaissa (255/2006) ja valtioneuvoston asetuksessa rahankeräyksistä (503/2006). Rahankeräyslain tarkoituksena on mahdollistaa yleishyödyllisen toiminnan rahoittamiseksi järjestettävät rahankeräykset ja estää epärehellinen toiminta rahankeräysten yhteydessä. Rahankeräyksellä tarkoitetaan toimintaa, jossa yleisöön vetoamalla kerätään vastikkeetta rahaa. Rahankeräys saadaan toimeenpanna vain viranomaisen antamalla luvalla (rahankeräyslupa). Poikkeuksen luvanvaraisuudesta muodostavat tietyin laissa mainituin edellytyksin päiväkodin ryhmän, koululuokan, vakiintuneen opinto- tai harrasteryhmän ja yleisen kokouksen järjestäjän suorittamat rahankeräykset sekä kampanja-aikaiset vaalikeräykset. Tämän lisäksi rahankeräyslaissa rajataan kokonaan lain soveltamisen ja siten luvanvaraisuuden ulkopuolelle naapuriapu, tavarakeräykset, testamenttilahjoituspyynnöt, hyväntekeväisyyshuutokaupat, tukikonsertit ja -tilaisuudet, yksityishenkilön merkkipäivä- ja muistamispYYnnöt sekä rekisteröidyn uskonnollisen yhdyskunnan julkisen uskonnonharjoituksen yhteydessä suoritettava kolehdin keräys.

Toimivaltaiset viranomaiset rahankeräyslupan myöntämisessä ovat paikalliset poliisilaitokset ja Poliisihallitus. Rahankeräyksen toimeenpanopaikan poliisilaitos antaa rahankeräyslupan toimialueellaan toimeenpantavaan rahankeräykseen. Rahankeräyslupan yksittäisen henkilön tai perheen auttamiseksi antaa keräyksen kohteen kotipaikan poliisilaitos. Poliisihallitus antaa rahankeräyslupan poliisilaitoksen toimialuetta laajemmalla alueella toimeenpantavaan rahankeräykseen. Rahankeräyksestä on toimitettava tilitys luvan myöntäneelle viranomaiselle, joka tarkastaa ja hyväksyy tilityksen.

Rahankeräyslupa voidaan antaa Suomessa rekisteröidylle yhteisölle tai säätiölle, jolla on yksinomaan yleishyödyllinen tarkoitus. Rahankeräyslaissa yleishyödyllisellä toiminnalla tarkoitetaan toimintaa yleistä sosiaalista,

sivistyksellistä tai aatteellista tarkoitusta varten taikka muuta yleistä kansalaistoimintaa. Rahankeräyslupan myöntäminen rekisteröimättömälle yhteisölle on mahdollista silloin kun kyse on yhteisöstä, jonka asemasta on säädetty lainsäädännössä, esimerkiksi Suomen Punainen Risti tai jos rekisteröimättömyys johtuu toiminnan tilapäisestä luonteesta, esimerkiksi onnettomuustilanteen jälkeen uhrin lähipiirissä syntynyt avustusrengas.

Rahankeräyslupan myöntämisen edellytyksenä on, että rahankeräyksen toimeenpanemisella hankitut varat käytetään yleishyödylliseen tarkoitukseen. Rahankeräyksen toimeenpanon tulee lisäksi aina olla yleisen edun kannalta tarkoituksenmukaista. Rahankeräyslupaa eivät voi saada valtio, kunta tai kuntayhtymä taikka evankelis-luterilainen kirkko tai ortodoksinen kirkko taikka niiden seurakunta tai seurakuntayhtymä.

Rahankeräyslupa voidaan antaa enintään kahden vuoden määräajaksi. Lupa yksittäisen henkilön tai perheen auttamiseksi toimeenpantavaan rahankeräykseen voidaan antaa enintään kuuden kuukauden määräajaksi. Lupapäätökseen voi hakea muutosta hallinto-oikeudelta hallinto-lainkäyttölain (586/1996) mukaisesti. Poliisihallitus ja poliisilaitokset vastaavat myöntämiinsä lupiin perustuvien rahankeräysten toimeenpanon valvonnasta. Rahankeräysten toimeenpanon yleisestä valvonnasta ja ohjauksesta sekä tilastoinnista vastaa Poliisihallitus. Poliisihallitus voi lisäksi antaa rahankeräysten toimeenpanoa koskevia lausuntoja ja ohjeita.

Rahankeräysrikoksesta ja rahankeräysrikkomuksesta sekä rikoshyödyn menettämisseuraamuksista säädetään rikoslaissa.

1.2 Rahankeräystoiminta ja sen sääntely eräissä maissa

Rahankeräysten ja hyväntekeväisyystoiminnan sääntely ja valvonta vaihtelevat eri maissa. Lupa- ja valvontamekanismit poikkeavat toisistaan huomattavasti. Tyypillistä rahankeräys- ja muulle hyväntekeväisyystoiminnalle kuitenkin on, että toimintaa valvotaan jollakin tavoin, joko lupamenettelyn,

hyväksynnän, auktorisoinnin, erilaisten rajoitusten taikka verotuksen keinoin.

Ruotsi. Ruotsissa ei ole rahankeräysten toimeenpanoa koskevaa erityislainsäädäntöä ja kaikilla kansalaisilla on mahdollisuus toimeenpanna rahankeräyksiä. Rahankeräysten valvonta ja ohjeistus ei ole valtion järjestä-mää ja hoitamaa, vaan alalla toimivien järjestöjen ja muiden toimijoiden omavalvontaa. Elinkeinoelämän tarkastuslautakunta (Näringslivet granskningsnämnd) valvoi vuodesta 1943 keräystoimintaa Ruotsissa. Lautakunnan valvonnan tarkoituksena oli varmistaa, että kerätyt varat käytettiin siihen tarkoitukseen, mihin keräyksen suorittava organisaatio oli ennalta ilmoittanut varat kohdistavansa. Kyseessä oli elinkeinoelämän toimijoiden itsensä perustama lautakunta, jolla ei ollut viranomaisen statusta.

Vuonna 1980 Ruotsissa perustettiin säätiö, Stiftelsen för Insamlingskontroll, valvomaan keräystoimintaa. Säätiön perustivat yhdessä Ruotsin elinkeinoelämän keskusliitto, Svenskt Näringsliv, ammattiliittojen keskusjärjestöt LO (Landsorganisationen i Sverige), TCO (Tjänstemännens Centralorganisation) ja SACO (Sveriges Akademikers Centralorganisation) sekä tilintarkastustoimistojen yhdistys FAR. Säätiö vaihtoi nimensä 1 päivänä heinäkuuta 2009, ja käyttää nykyisin nimeä Svensk Insamlingskontroll (SI). Säätiötä johtaa hallitus, jossa säätiön perustajatahot ovat edustettuina. Hallituksen jäsenet valitsevat keskuudestaan puheenjohtajan, jonka tulee olla lainoppinut ja omata kokemusta tuomarin tehtävien hoitamisesta. Säätiöllä on kanslia, jonka päällikkö kuuluu hallitukseen. Säätiön valvomassa toiminnassa käytetään niin kutsuttuja 90-alkuisia tilejä. Jotta organisaatiolle myönnettäisiin 90-alkuinen tili, sen täytyy täyttää tietyt vaatimukset. Keräyksellä, jonka toimeenpanoa varten 90-alkuinen tili halutaan avata, tulee olla ennalta määrätty tavoite. Vähintään 75 % keräyksen tuloista tulee käyttää keräykselle asetettuun tavoitteeseen, ja enintään 25 % kerätyistä varoista saa päätyä keräyksen hallinnolle. Kaikilla organisaatioilla, joiden hallussa on 90-alkuinen tili, tulee olla oma tilintarkastaja, joka seuraa jatkuvasti organisaation taloutta ja hallintoa, sekä valvoo, että SI:n säädöksiä ja ohjeistuksia noudatetaan. Kaikkien organisaatioiden

tulee lisäksi vuosittain toimittaa SI:lle vuosiselvitys, jonka perusteella SI tarkistaa muun muassa, että kerätyt varat on käytetty oikein.

SI ylläpitää internetsivustoja, joilta on löydettävissä säätiön esittely, säännöt, toimintakertomus ja tilastotietoja. Vuoden 2012 lopulla SI on listannut 407 hyväksymäänsä tilinhaltijaa, ja 848 kappaletta 90-alkuisia tiliä. Tilinhaltijoiden nimet ja tilitiedot löytyvät internetsivuilta. Yhteisöt joutuvat maksamaan vuosimaksua tilien ylläpidosta ja oikeudesta käyttää SI:n palveluja ja sen imagoa hyväkseen. Vuosimaksun suuruus vaihtelee keräyksen tuotoista riippuen. SI:n tarkoituksena on, että rahankeräykset humanitäärisiin kohteisiin, hyväntekeväisyyteen sekä kulttuurin tukemiseen ja ympäristön- ja luonnonsuojeluun tapahtuvat kontrolloituna. Tavoitteena on minimoida rahankeräysten toimeenpanosta aiheutuvat kustannukset ja varmistaa, ettei rahankeräyksiä toimeenpantaessa käytetä sopimattomia markkinointikeinoja. Tavoitteena on myös kehittää tarkoituksenmukaisia keinoja rahankeräysten toimeenpanon valvontaan.

SI työskentelee yhteistyössä eri maiden viranomaisten ja valvontaelinten kanssa ja se on muun muassa yksi kolmestatoista organisaatiosta, jotka kuuluvat kansainväliseen ICFO:hon (International Committee on Fundraising Organizations). SI:n säännöissä säännellään tarkemmin työskentelyn järjestämisestä ja hallinnosta. Valvonnassa käytetään apuna edellä mainittuja erityisiä tilejä, jotka voivat olla pankeissa tai posteissa. Säätiön internet-sivustolta on nähtävissä myös lopetetut tilit ja syy niiden lopettamiseen sekä tilastotietoja säätiön antamista huomautuksista.

SI päättää keräysten yleisestä ohjauksesta ja tarkemmista edellytyksistä, joilla voidaan avata ja ylläpitää keräystilejä. SI toimittaa tarvittavat lomakkeet rahankeräyksiä suunnitteleville ja antaa neuvoja tarpeellisissa asioissa.

SI:n 90-alkuisia tilejä löytyy muun muassa kirkkojen ja seurakuntien hallusta. Ruotsin evankelis-luterilainen kirkko, Svenska kyrkan, joka vuoteen 2000 saakka oli Ruotsin valtionkirkko, hoitaa rahankeräyksensä 90-alkuisten tilien avulla. Svenska kyrkanin internetsivustoilla on luettavissa selonteko ke-

räysvarojen kohdistumisesta, sekä luettelo kohteista joihin voi halutessaan suoraan kohdistaa rahalahjoituksensa. Lahjoituksen kohteen voi myös halutessaan valita tietyn teeman (esimerkiksi ihmisoikeus, kestävä kehitys tai katastrofiapu) mukaan, jolloin lahjoitus kohdistetaan valitun teeman mukaiseen työhön.

Tärkeä toimija on myös rahankeräystä harjoittavien organisaatioiden toimialajärjestö Frivilligorganisationernas Insamlingsråd (FRII), joka tarjoaa muun muassa eettisiin kysymyksiin liittyvää ohjeistusta. FRII pyrkii lisäämään kansalaisten luottamusta keräysalaa kohtaan muun muassa työskentelemällä laaduntakaamisen, pätevyyskehityksen, ja struktuurikysymysten parissa. Tavoitteena on vähentää keräysten esteitä ja markkinoida alaa lahjoittajille, viran-omaisille ja organisaatioille. FRII:n ohjeiden mukaan keräykset tulee suorittaa läpinäkyvästi, eettisesti ja ammattimaisesti.

Ruotsin säätiölaissa on erityinen säätiötyyppi, Insamlingsstiftelse, rahankeräämistä varten. Keräyssäätiö perustetaan kun yksi tai useampi perustaja päättää, että saatavien varojen tulee edistää tiettyä ennalta päätettyä ja pysyvää kohdetta. Jotta säätiön perustaminen olisi mahdollista, täytyy myös tietyn säätiön määräämän henkilön ottaa tehtäväkseen varojen vastaanottaminen ja hallinnointi ennalta päätetyn mukaisesti. Tarkoituksena on ollut ehkäistä väärinkäytöksiä rahankeräystoiminnassa.

Norja. Norjassa ei ole laintasoisin säännöksiin rajoitettu kansalaisten oikeutta toimeenpanna rahankeräyksiä yleishyödyllisiin tai humanitäärisiin tarkoituksiin. Heinäkuun 1 päivänä 2009 tuli voimaan laki "Lov om registrering av innsamlinger", jonka tavoitteena on lisätä rahankeräysten avoimuutta ja lahjoittajien luottamusta ylläpitämällä itsenäisen valvontaelimen hoitamaa keräysrekisteriä (Innsamlingsregisteret). Laissa ei ole pakollista rekisteröitymisvelvoitetta, vaan toiveena on ollut, että järjestöt kokevat rekisteröitymisen hyödylliseksi. Laissa todetaan, että vähintään 65 % tuotosta tulisi ohjata keräyksen kohteeseen. Keräyksestä annetaan selvitys valvontaelimelle, joka julkistaa tiedot.

Rekisteriä pitää säätiö nimeltä Innsamlingskontrollen i Norge, joka perustettiin vuonna 1991 rahankeräysalan vapaaehtoiseksi itsesääteilyorganisaatioksi. Säätiön tarkoituksena on edistää yleisesti humanitaaristen, uskonnollisten ja kulttuurin parissa toimivien yhteisöjen asemaa ja pyrkiä parantamaan ihmisten luottamusta niihin ja niiden järjestämiin rahankeräyksiin. Säätiön toiminnan tavoitteena on, että kansalaiset voivat varmistua rahaa keräävän yhteisön tarkoituksesta ja varojen käytöstä ennalta ilmoitettuun tarkoitukseen. Yhteisön rekisteröityessä rahankeräysorganisaatioon pitemmäksi aikaa, rekisteröitymiselle on määritelty tietty vuosimaksu, joka on porrastettu rahankeräyksen tuoton mukaisesti.

Keräysjärjestöjen keskusjärjestö, Norges Innsamlingsråd, ohjeistaa jäseniään alan eettisestä koodistosta. Järjestö perustettiin vuonna 1994, jolloin sen nimi oli Forum for Innsamlingsorganisasjoner. Järjestön tavoitteena on muun muassa lisätä yleistä ymmärrystä humanitaaristen ja yleishyödyllisten organisaatioiden tuloa tavoittelevaa työtä kohtaan, ehkäistä epärehellisten keräysten järjestämistä, edesauttaa organisaatioiden välistä verkostoitumista, edistää jäseniensä etua ja toimia ammatillisena areenana, jossa yhdessä työskennellään keräyksiä suorittavien vapaaehtojsjärjestöjen parempien puitteiden puolesta. Järjestö on poliittisesti neutraali.

Tällä hetkellä Norjassa on meneillään lakihanke, Endringer i politiloven Prop. 152 L (2012–2013), jonka voimaan tullessa poliisi saisi laajemmat valtuudet muun muassa asettaa ehtoja keräykselle ja määrätä kerääjille ilmoitusvelvollisuus. Hankkeen taustalla on lisääntynyt kerjääminen yleisillä paikoilla kerjäämisen tultua vuoden 2006 jälkeen lailiseksi, ja kerjäämisestä aiheutuvat haitat julkisilla paikoilla. Lakihanke on komiteavaiheessa.

Norjassa kirkkoilla ja seurakunnilla on oikeus suorittaa rahankeräyksiä. Kirkot ovat suorittaneet keräyksiä muun muassa voidakseen antaa hätäapua sitä tarvitseville ulkomaan kohteille, voidakseen uusia kirkkotekstiilejä, rakentaa seurakuntatalon tai hankkia kirkkoon uudet urut.

Tanska. Tanskassa on voimassa laki julkisista keräyksistä (Lov om Offentlig Indsam-

ling, 1986-09-15 nr. 623). Lain mukaan keräyksestä on tehtävä ilmoitus poliisille ennen keräyksen toimeenpanemista. Ilmoitus tehdään sille poliisilaitokselle, jonka alueella keräyksen järjestävä organisaatio sijaitsee. Jos keräys ei ole tietyn organisaation järjestämä, ilmoitus tehdään sille poliisilaitokselle, jonka alueella keräyksen vastuuhenkilö asuu. Poliisin tehtävänä on valvoa keräyksen laillisuutta.

Pieniä keräyksiä, esimerkiksi työpaikoilla toimeenpantavia keräyksiä, on mahdollista toimeenpanna ilman poliisille tehtävää ilmoitusta. Oikeusministeriö vahvistaa julkisten keräysten säännöt ja menettelytavat rahankeräyksillä kerättyjen varojen käytön valvomiseksi. Esimerkiksi rahankeräykset poliittisten puolueiden tukemiseksi eivät kuulu julkisista keräyksistä annetun lain soveltamisalaan. Lain soveltamisalaan ei myöskään kuulu vähäarvoisten käytettyjen esineiden keräys, keräykset, joka järjestetään sisätiloissa jumalanpalveluksessa tai kokouksessa ja jonka järjestäjänä toimii kirkollinen yhteisö tai kokousjärjestäjä. Keräykset, joissa kerätään varoja tunnetuille hyväntekeväisyysjärjestöille sanomalehtien kautta, eivät myöskään kuulu lain soveltamisalaan, kunhan lehdessä myös julkaistaan lista kerätyistä varoista ja keräyksen kohteena olleen tahon kiittäus josta ilmenee heidän vastaanottaneen heille suunnatut varat.

Toimeenpannusta rahankeräyksestä ja sen tuloista ja menoista on tehtävä tilitys, jonka yhteydessä poliisille on esitettävä tilintarkastajan tarkastamat tilit. Tilitys tulee julkistaa yhdessä tai useammassa keräyksen alueella julkaistavassa sanomalehdessä kuuden kuukauden sisällä keräyksen päättymisestä. Jos keräyssumma ei ylitä 10 000 kruunua, riittää, että julkistetaan ilmoitus paikasta, missä tilitys on julkisesti nähtävillä vähintään 14 päivän ajan.

Julkisia keräyksiä ei saa järjestää katu- tai ovelta ovelle -keräyksinä. 1 päivänä tammikuuta 2006 voimaan tulleen lakimuutoksen myötä (Lov om ændring af lov om offentlige indsamlinger og pyramidespil) saavat kuitenkin ne organisaatiot, jotka järjestävät kehitysmaissa ulkoministeriön kehyssovimuksen perusteella projekteja joihin liittyy vaatimus omakustanteisuudesta, kerran vuodessa jär-

jestää maanlaajuisen katu- ja ovelta ovelle -keräyksen, joiden tuotot suunnataan näihin projekteihin.

Yhteisö, yhdistys tai komitea, johon kuuluu vähintään kolme jäsentä, voi järjestää julkisen keräyksen. Vähintään yhden jäsenistä tulee olla tanskalainen täysi-ikäinen henkilö, jonka osavastuulla on huolehtiminen keräyksille laadittujen säännösten noudattamisesta.

Kirkot ja seurakunnat saavat järjestää keräyksiä kirkkoministeriön laatiman ohjeistuksen (Cirkulære om indsamling i kirkerne, 26.3.2007) mukaisesti. Ohjeistuksessa määrätään kirkkoille oikeus järjestää rahankeräyksiä seurakunnan tai kirkon toiminnan hyväksi. Keräykset voivat olla joko kertaluontoisia tai pitkäkestoisia. Vuoteen 2013 saakka kirkkoilla oli käytössään kolehtilistat, joiden mukaisesti kaikissa seurakunnissa kerättiin sunnuntaisin kolehti samalle kohteelle. Vuonna 2013 voimaan tulleen muutoksen myötä lahjoittajilla on mahdollisuus itse tutustua tarjolla oleviin lahjoituskohteisiin Indsamling i folkekirkens internetsivuilla. Kohteiden keräysajat on jaoteltu kirkkovuoden mukaisesti. Kirkkovuosi jakaantuu kahdeksaan jaksoon, joista jokaisessa on valittavissa 5–10 organisaatiota, jolle lahjoituksen voi kohdistaa. Seurakuntien papit valitsevat keräyskohteet yhdessä seurakuntaneuvoston kanssa. Raha-lahjoitus suoritetaan tilisiirrolla.

Iso-Britannia. Rahankeräyksistä ei ole erityislainsäädäntöä. Tietyiltä osin hyväntekeväisyystoiminta on kuitenkin ollut pitkään sääntelyn piirissä. The House to House Collection Act vuodelta 1939 sisälsi säännökset, joilla säädettiin ovelta ovelle -keräyksistä, joiden tuotot suunnattiin hyväntekeväisyyteen. Nykyisin vastaavat säännökset sisältyvät Charities Act -nimiseen lakiin. Uusi Charities Act -laki, Charities Act 2011, tuli voimaan 14 päivänä maaliskuuta 2012, ja korvasi suurilta osin Charities Actin vuosilta 1992, 1993 ja 2006, sekä kokonaisuudessaan Recreational Charities Actin vuodelta 1958.

Charities Act 2011 ei kuitenkaan korvaa aiempaa hyväntekeväisyystarkoitukseen suoritettavia rahankeräyksiä koskevaa sääntelyä. Jos keräys suoritetaan kadulla, täytyy sitä varten anoa lisenssi paikalliselta poliisilta, tai Suur-Lontoon alueella Metropolitan Policelta. Jos julkinen keräys suoritetaan yksityisel-

lä alueella, tulee keräyksen suorittamiselle pyytää lupa maanomistajalta tai -haltijalta. Jos keräys suoritetaan lipaskeräyksenä, pitää keräyslippaan olla murtoturvallinen. Keräyslippaan asettamiseen liikkeeseen ei tarvita erillistä lisenssiä, vaan liikkeenomistajan lupa riittää. Ovelta ovelle -keräyksen järjestämiseen vaaditaan paikallisviranomaisen tai Metropolitan Policen myöntämä lisenssi.

Heinäkuun 1 päivänä 2009 voimaan tulleella lailla, The Charities and Benevolent Fundraising (Scotland) Regulations 2009 No. 121, säädetään Skotlannissa järjestettävistä rahankeräyksistä, joiden tuotot menevät hyväntekeväisyyteen. Laissa täsmennetään muun muassa, että rahankeräyksen järjestäjien ja hyväntekeväisyysjärjestön edustajien täytyy solmia kirjallinen sopimus, josta käy ilmi keräyksen ehdot. Rahankeräyksien järjestäjien tulee informoida keräykseen osallistuvia tahoja keräyksen tarkoituksesta ja kohteesta sekä kerääjän saamasta palkkiosta. Lisäksi laissa säädetään, että henkilö, joka tekee yli 100 punnan lahjoituksen pankki- tai luottokortilla, on oikeutettu halutessaan perumaan lahjoituksensa viikon sisällä lahjoituksen maksamisesta. Skotlannissa kaikkiin ilmoituksiin, mainoksiin ja dokumentteihin, joiden lähettäjä tai toimeksiantaja on rekisteröity Scottish Charity Registeriin, täytyy sisällyttää hyväntekeväisyysjärjestön rekisteröity nimi, mahdolliset muut nimet joita järjestöstä käytetään ja järjestön rekisteröity hyväntekeväisyysnumero.

Isossa-Britanniassa toimii Charity Commission -niminen lailla perustettu julkinen valvonta- ja rekisteriviranomainen. Sen tehtävänä on valvoa keräysten asianmukaisuutta ja siten vahvistaa keräystoiminnan yleistä luotettavuutta Englannissa ja Walesissa. Charity Commission tutkii myös väärinkäytökset ja se on viranomaisena vastuussa toiminnastaan parlamentille. Sen tehtävänä on myös ohjata kattavasti hyväntekeväisyys- ja rahankeräystoimintaa. Charity Commission laatii tilastoja rahankeräys- ja hyväntekeväisyystoiminnasta ja vastaa alan tiedotuksesta. Sen tehtäviin kuuluu pitää julkista rekisteriä hyväntekeväisyystoimintaa harjoittavista yhteisöistä. Englannissa ja Walesissa kaikissa dokumenteissa, jotka liittyvät hyväntekeväisyyskeräyksiin, joiden vuosittaiset tulot ylittävät 10 000 puntaa tulee ilmetä, että hyväntekeväisyysjärjestö on rekisteröity. Joitakin vähäisiä poikkeuksia lukuun ottamatta rekisteröityminen on pakollista. Rekisteröintivelvoite ei koske muiden tahojen valvomia ja pieniä järjestöjä. Rekisteröidyillä säätiöillä ja muilla yhteisöillä on myös velvollisuus toimittaa jatkuvasti tietoja toiminnastaan Charity Commissionille.

Rahankeräyksiä toimeenpanevien etujärjestö, The Institute of Fundraising, antaa rahankeräyksiä koskevia ohjeita (The Code of Fundraising Practice). Ohjeisiin sisältyy sekä sitovia määräyksiä että suosituksia. Ohjeiden mukaan rahankeräyksen järjestävän organisaation on muun muassa suositeltavaa laatia todistus, josta ilmenee keräyksestä hyötyvän organisaation ja rahankerääjän nimi, kerääjän osoite ja nimikirjoitus. Kerääjien on suositeltavaa pitää mukanaan kyseistä todistusta keräystä suorittaessaan, sekä esittää todistus kiinteistön omistajalle tai haltijalle keräystä aloitettaessa. Kerääjien on saatava kirjallinen suostumus kiinteistön omistajalta tai haltijalta keräyksen suorittamiseen. Suositeltavaa on myös ohjeistaa rahaa kerääviä henkilöitä keräyksen menetelmistä sekä varmistaa että kerääjät palauttavat todistukset ja keräyslippaat keräyksen päätyttyä tai kerääjän työtehtävän päätyttyä. Ammattimaisen rahankerääjän on toimitettava keräämänsä varat niin pian kuin mahdollista keräyksen järjestävälle organisaatiolle.

Vuonna 2007 on perustettu rahankeräystä valvova itsesääntelyelin Fundraising Standards Board (FRSB). Sen jäseneksi voivat liittyä rahankeräysorganisaatiot. Vuoden 2013 alussa jäseniä oli 1491. FRSB on laatinut The Fundraising Promise -nimisen ohjeen sitoumuksista, joita sen jäsenten tulee noudattaa. Tällaiset sitoumukset koskevat korkeita laatuvaatimuksia, selkeyttä, luotettavuutta, oikeudenmukaisuutta, vastuullisuutta, rehellisyyttä ja avoimuutta. FRSB:n jäsenen toimeenpanemasta rahankeräyksestä voi tehdä valituksen FRSB:lle.

Kirkot ja seurakunnat suorittavat keräyksiä, niin perinteisinä rahankeräyksinä, kuin erilaisten tapahtumien muodossa. Tehokkaiden kirkollisten rahankeräysten takaamiseksi on koottu erinäisiä suunnitelmia ja käsikirjoja. Yhdistyneen kuningaskunnan valtionkirkko

(Church of England) on esimerkiksi laatinut ohjeen, A Parish Funding Programme, johon sisältyy yksityiskohtaiset neuvot, joita seurakunnan on hyvä noudattaa keräystä suunnitellessaan ja toteuttaessaan.

Saksa. Saksassa rahankeräyksiä koskevat säännökset on annettu osavaltiokohtaisilla laeilla. Säännösten sisältö on eri osavaltioissa perusteiltaan ollut samantyyppinen. Rahankeräyslakeja on kuitenkin useissa osavaltioissa kumottu viime vuosina. Rahankeräyslainen kumoaminen ei kuitenkaan tarkoita sitä, että rahankeräykset olisivat jääneet täysin vaille valvontaa. Epärehellisiä järjestäjiä koskevat kuten ennenkin rikoslaissa säädetyt seuraamukset. Poliisi ja muut järjestysviranomaiset voivat puuttua keräyksiin, jotka häiritsevät yleistä järjestystä ja turvallisuutta. Hyväntekeväisyysjärjestöjen täytyy lisäksi kuten ennenkin laatia verolainsäädännön mukainen tilitys rahoituksestaan.

Baden-Württembergin rahankeräyslaki kumottiin 1 päivänä tammikuuta 2013. Syy Baden-Württembergin rahankeräyslain kumoamiselle oli se, että lain ei enää koettu olevan ajankäytön mukainen. Perusteluina mainittiin muun muassa, että rahankeräystoiminta on muuttunut olennaisesti viime vuosina. Kumottu laki ei sisältänyt säännöksiä uuden median ja markkinoinnin mukanaan tuomasta uudenlaisesta rahankeräystoiminnasta. Lisäksi rahaa lahjoittavan henkilön on mahdollista saada internetin ja muun median kautta tietoa keräyksen järjestäjän luotettavuudesta. Myös muut rahankeräyslakinsa kumonneet osavaltiot ovat maininneet samankaltaisia syitä.

Rahankeräyksistä säädetään lailla kolmessa Saksan kuudestatoista osavaltiosta. Nämä kolme ovat Rheinland-Pfalz, Thüringen ja Saarland. Osavaltiokohtaisissa laeissa on erikseen säädetty lupaa edellyttävistä keräyksistä sekä ilman lupaa toimeenpantavissa olevista keräyksistä. Keräyslupaa edellytetään kaikissa kolmessa osavaltiossa kun keräys suoritetaan yleisellä paikalla tai ovelta ovelle -keräyksenä. Thüringenin ja Saarlandin lainsäädännöissä täsmennetään lisäksi muutama muu erityistapaus, joissa keräyslupa on pakollinen.

Lakeihin sisältyy rajoituksia kirkon, uskonnollisen yhdyskunnan ja esimerkiksi maailmankatsomusyhteisön oikeuteen kerätä

rahaa ja laeissa on säädetty ne hyväksytyt käyttötarkoitukset, joihin rahaa voidaan kerätä. Vastoin lupaviranomaisen määräyksiä toimeenpannut rahankeräykset on säädetty kielletyiksi ja rangaistaviksi.

Yhdysvallat. Yhdysvalloissa on paljon hyväntekeväisyysjärjestöjä, joista vain harvoilla on kansainvälistä toimintaa. Viranomaisten välinen hyväntekeväisyysjärjestöä koskeva tietojenvaihto on tehokasta, mikä mahdollistaa järjestöjen toiminnan seurannan.

Osavaltiokohtaisesti on annettu säädöksiä, joilla säännellään näiden järjestöjen toimintaa ja annetaan ohjeet tilitysten tekemisestä. Osavaltiokohtaisesti säädetään myös rangaistuksista. National Association of State Charity Officials (NASCO) on kerännyt internet-sivuilleen tiedot osavaltioiden rahankeräyksiä valvovista viranomaisista. Useimmissa osavaltioissa rahankeräystoiminnan valvonnasta vastaa osavaltion yleinen syyttäjä.

Laillisesti toimivilla yhteisöillä on mahdollista saada vero- ja muita etuja. Säädösten tarkoituksena on myös suojata ihmisiä petoksilta ja muilta väärinkäytöksiltä. Internetin yleistymisen myötä hyväntekeväisyyden ja perinteisten keräystapojen rinnalle on kehitetty uusia hyväntekeväisyyden muotoja ja keräystapoja. Järjestöjen toiminnan seuranta ja valvonta parantaa myös järjestöjen toimintamahdollisuuksia. Järjestöjä voidaan varoittaa ja siten ennalta estää rikollista toimintaa ja näin auttaa järjestöjä myös itse valvomaan omaa toimintaympäristöään.

Eri osavaltioissa viranomaiset julkaisevat internetsivuillaan varoituksia ja muistilistoja, joiden tarkoituksena on auttaa kansalaisia välttämään vilpillisiä rahankeräyksiä. Tällaisia listoja ovat muun muassa Charity Checklist ja Consumer's Notebook. Näiden tarkoituksena on antaa ihmisille tietoa siitä, miten varmistua siitä, että lahjoitetut varat päätyvät lahjoittajalle ilmoitettuun käyttötarkoitukseen. Erilaisia huijaus- ja väärinkäyttöyrityksiä on ilmennyt erityisesti suuronnettomuuksien jälkeen. Näille väärinkäytöksille on tyyppillistä se, että ne tapahtuvat välittömästi onnettomuuksien jälkeen, jolloin ihmisten auttamishalu on suurin.

Kaikkien rahankeräysorganisaatioiden, joiden tulot ylittävät 25 000 dollaria, tulee toi-

mittaa The Internal Revenue Servicelle (IRS) veroilmoitus.

Tällä hetkellä 40 osavaltiossa sekä District of Columbiassa (Washington) edellytetään keräysjärjestöjen rekisteröitymistä. Kuudessa osavaltiossa riittää, että järjestöllä on viranomaisen sertifioima asiakirja. Neljässä osavaltiossa rekisteröintivaatimusta ei ole lainkaan. Osavaltiot ovat määritelleet poikkeukset rekisteröitymisvelvollisuudesta. Yleisesti rekisteröitymisvelvollisuutta ei ole yliopistoilla, sairaaloilla, kirkkoilla ja niillä järjestöillä, joiden kokonaistulot jäävät alle 25 000 dollarin. Rekisteröinnin kustannukset vaihtelevat osavaltioittain. Useimmat osavaltiot edellyttävät myös, että järjestöt raportoivat toiminnastaan vuosittain.

Affinity Fundraising Registration (AFR) tarjoaa rekisteröintipalveluja rahankeräyksiä toimeenpaneville järjestöille ja keräysorganisaatioille. AFR:n tavoitteena on tarjota apua käytännön toimissa, edesauttaa laillista rahankeräystä sekä korostaa keräysten läpinäkyvyyttä.

Vuonna 2012 Yhdysvalloissa lahjoitettiin 316,2 miljardia dollaria taiteeseen, terveyden edistämiseen, uskonnollisiin tarkoituksiin sekä muihin tarkoituksiin. Suurin osa lahjoituksista kohdistui uskonnollisiin tarkoituksiin.

1.3 Nykytilan arviointi

Luvansaajayhteisön tarkoituksen yleishyödyllisyyden yksinomaisuusvaatimus

Voimassa olevalla rahankeräyslailla oli muun ohella tarkoitus selvittää rahankeräystoiminnan eroa erityisesti kaupankäyntiin ja yleishyödyllisten yhteisöjen ja säätiöiden muuhun varainhankintaan. Kilpailun vääristymisen estämiseksi laissa on edellytetty, että rahankeräyslupa voidaan eräin laissa mainituin poikkeuksin antaa vain Suomessa toimivalle rekisteröidylle yhteisölle tai säätiölle, jolla on yksinomaan yleishyödyllinen tarkoitus. Hallituksen esityksessä (HE 102/2006 s. 33) on tältä osin todettu, että kilpailun vääristymistä pyritään estämään ehdottamalla, että nykyiseen tapaan edellytettäisiin rahankeräyslupan saajan toiminnan olevan yksinomaan yleishyödyllistä. Rahankeräyksillä saatua varoja saatettaisiin tämän vaatimuk-

sen puuttuessa käyttää lähellä liiketoimintaa oleviin tarkoituksiin ja tämä voisi vääristää kilpailua, jos samalla toimialalla toimii myös tahoja, jotka eivät voi saada rahankeräyslupaa ja sitä kautta tuloja.

Rahankeräyslain soveltamiskäytäntö ei ole ollut yhtenäistä luvansaajayhteisöltä vaaditun yleishyödyllisyyden yksinomaisuusvaatimuksen osalta. Lupakäytännössä hankalasti ratkaistavaksi kysymykseksi on noussut esimerkiksi se, täyttävätkö uskonnolliset yhdyskunnat ja uskonnollista toimintaa harjoittavat yhdistykset, muut yhteisöt ja säätiöt rahankeräyslaissa yhteisön tai säätiön tarkoitukselle asetetun yksinomaisen yleishyödyllisyyden vaatimuksen niiden harjoittaessa uskonnollista toimintaa.

Eduskunta hyväksyi vastauksessaan hallituksen esitykseen rahankeräyslaiksi sekä laeiksi henkilötietojen käsittelystä ja poliisitoimessa annetun lain ja rikoslain muuttamisesta (HE 102/2005 vp.) lausuman, jonka mukaan eduskunta edellyttää hallituksen huolehtivan uudistuksen tehokkaasta tiedottamisesta sekä tarkkaan seuraavan uuden rahankeräyslain soveltamista ja toimivuutta ottaen huomioon muun ohella rahankeräyksen määritelmään samoin kuin yleishyödyllisen toiminnan määritelmään liittyvät rajanvetotilanteet, rahankeräysten tehokkaan valvonnan ja väärinkäytösten torjunnan sekä arvioivan erikseen mahdollisuutta erityisestä syystä myöntää evankelis-luterilaiselle kirkolle tai ortodoksiselle kirkkokunnalle taikka niiden seurakunnalle tai seurakuntayhtymälle rahankeräyslupa (EV 203/2005 vp.)

Eduskunnan antaman lausuman edellyttämä seurantatyö aloitettiin jo sisäasiainministeriön poliisiosaston arpajais- ja asehallintoyksikössä, ja työtä jatkettiin poliisihallinnon organisaatiouudistuksen jälkeen vuoden 2010 alusta alkaen Poliisihallituksen lupahallintoyksikön arpajaishallinnossa.

Suomen evankelis-luterilaisen kirkon ja Suomen ortodoksisen kirkon hyväntekeväisyys

Rahankeräyslaissa on säädetty nimenomainen kielto antaa rahankeräyslupa evankelis-luterilaiselle kirkolle tai ortodoksiselle kirkolle taikka niiden seurakunnalle tai seura-

kuntayhtymälle. Kielto perustuu näille julkisyhteisöille säädettyyn oikeuteen kerätä veroja. Yleishyödylliseksi toiminnaksi katsottava kirkollinen hyväntekeväisyystyö eli diakoniatyö kuuluu kirkkojen ja sen seurakuntien perustyöhön. Vaikka kuntien vastuulle kuuluu perustoimeentulosta huolehtiminen, evankelis-luterilaisen ja ortodoksisen kirkon seurakunnissa on havaittu diakoniatyön puoleen kääntyvien avuntarvitsijoiden määrän kasvu.

Vuonna 2011 diakoniatyön asiakaskontaktitapauksia oli evankelis-luterilaisissa seurakunnissa lähes 600 000 ja 635 000 kappaletta vuonna 2012. Yhteydenoton tavallisimpia syitä ovat taloudelliset huolet, sairauteen ja hyvinvointiin liittyvät asiat, ihmissuhteet sekä hengelliset kysymykset. Diakoniatyöntekijöiden asiakkaista suurin osa asuu yksin (54 % asiakaskontakteista), lapsiperheitä on 22 % asiakkaista. Noin puolet on työikäisiä (30–64 -vuotiaita), 13 % nuoria ja 38 % eläkeikäisiä. Lähes puolet asiakkaista on eläkkeellä (49 %) ja kolmannes (35 %) on muista syistä työelämän ulkopuolella.

Vuonna 2012 evankelis-luterilainen kirkko antoi suoraa taloudellista apua 7,42 miljoonaa euroa. Avustukset kohdentuivat pääasiassa yksin asuville, eläkeläisille ja yksinhuoltajaperheille. Avustusten lisäksi seurakunnat järjestivät 10 500 edullista tai ilmaista ruokailua, joissa aterioitiin 634 300 kertaa. Lisäksi seurakunnat jakoivat yli 102 000 ruokakassia lahjoituksina sekä Euroopan unionilta avustuksina saatuja ruokatarvikkeita. Avun saaminen ei edellytä kirkon jäsenyyttä.

Avustukseen käytettävien varojen tarve on suuri syrjäseutujen lisäksi myös muuttovoittokunnissa, joissa asuu paljon lapsiperheitä. Syrjäseuduilla avustukseen käytettäviä varoja on ylipäättään vähän ja muuttovoittokunnissa puolestaan avun kohteiden suuri määrä lisää avuntarvetta. Avustustoimintaa rahoitetaan kirkon verotuotoilla, kolehtituotoilla, Yhteisvastuukeräysten tuotoilla sekä lahjoituksista saaduilla varoilla. Yhteisvastuukeräyksen tuottoja käytetään seurakunnissa avustustoimintaan vain keräyksen seurakuntaan jäävällä osuudella. Seurakunnan osuus Yhteisvastuukeräyksen tuotosta on 10 % seurakunnan keräämästä kokonaissummasta. Evankelis-

luterilaisen kirkon diakoniarahastolla ei ole oikeutta toimeenpanna rahankeräyksiä. Diakoniarahasto voi kuitenkin ottaa vastaan lahjoituksia ja testamentteja, jotka ohjataan lyhentämättöminä avustuksiin.

Evankelis-luterilaisen kirkon tavoin myös ortodoksisessa kirkossa on havaittu avun tarpeen määrän kasvu. Diakoniatyö kuuluu ortodoksisen kirkon seurakuntien perustyöhön. Myöskään ortodoksisessa kirkossa avun saaminen ei edellytä kirkon jäsenyyttä. Vaikka valmius avustustoimintaan on olemassa, etenkin pienissä seurakunnissa on käytettävissä vain vähän varoja avustustoimintaan.

Yliopistouudistus ja yliopistojen toiminta

Yliopistolain (558/2009) uudistuksen yhteydessä vuonna 2010 yliopistot muuttuivat itsenäisiksi oikeushenkilöiksi. Yliopistolain uudistuksella yliopistojen asemaa, itsenäisyyttä ja toimintamahdollisuuksia sekä yliopistojen omaa vastuuta toiminnastaan ja taloudestaan vahvistettiin merkittävästi. Yliopistouudistuksen eräänä keskeisenä tarkoituksena oli samalla vahvistaa yliopistojen taloudellista asemaa ja itsenäisyyttä sekä valtionrahoituksesta riippumattoman varainhankinnan edellytyksiä. Yliopistolain uudistamiseen liittyi uusien yliopistojen pääomittaminen, jota toteutettiin myös hankkimalla yksityistä rahoitusta valtion vastinrahoitusta vastaan. Valtiolla ei ole tarkoitusta yliopistojen oikeushenkilöaseman perustamisen jälkeen jatkossa turvata yliopistojen varallisuusasemaa, vaan tämä on yliopistojen omalla vastuulla ja tehtävänä. Yliopistojen toiminnan kokonaisrahoitus muodostuu valtion perusrahoituksesta, maksullisesta toiminnasta, lahjoituksista, pääoman tuotoista, julkisesta kilpaillusta rahoituksesta sekä Euroopan unionin rahoituksesta. Valtion rahoitus kohdistuu erityisesti tutkintokoulutukseen, joka on Euroopan unionin ja Euroopan talousalueen valtioiden kansalaisille maksutonta. Valtion suora rahoitus yliopistoille on edelleen noin 64 prosenttia kokonaisrahoituksesta, mutta tarkoituksena on lisätä yliopistojen mahdollisuuksia toimintansa tukemiseen muullakin varainhankinnalla.

Pohjois-Amerikassa ja muualla Euroopassa yliopistojen varainhankinnalla, niin lahjoitus-

ten ja testamenttisaantojen vastaanottamisella kuin rahankeräyksilläkin, on pitkät perinteet ja se on muodostunut oleelliseksi osaksi yliopistojen toiminnan ja talouden turvaamista. Suomessakaan yliopistojen varainhankinta keräystoiminnalla ei ole historiallisesti uusi asia. Esimerkiksi Suomen valtion itsenäistymisen aikoihin vuonna 1917 perustettiin etupäässä ruotsinkielisten yhteisöjen varallisuuden turvin Åbo Akademi ja vuonna 1920 kansalaisheräyksen suomenkielinen Turun yliopisto vapaan kansan lahjana vapaalle tie-telelle. Kaikki yliopistot valtiollistettiin vuoteen 1985 mennessä, mutta valtiollistettuina-kin Helsingin yliopistolla ja Åbo Akademilla säilytettiin yliopistolaisissa erillistä varallisuutta koskeva oikeushenkilöllisyys, joka mahdollisti niille varainhankinnan ja merkitsi osittaista taloudellista riippumattomuutta suhteessa valtioon. Useilla muilla yliopistoilla oli valtiollisina toimiessaan tukisäätiöitä, jotka huolehtivat varainhankinnasta. Yliopistotoudistuksen tavoitteena tältä osin oli vahvistaa yliopistojen autonomiaa myös siinä suhteessa, että ne oikeushenkilöinä kykenisivät suoraan itsenäisesti varainhankintaan ja itsehallintonsa mukaisesti käyttämään suoraan päätösvaltaa varallisuutensa osalta ilman tukisäätiötoimintaa.

Yliopistolain 2 §:n mukaan yliopistojen tehtävänä on edistää vapaata tutkimusta sekä tieteellistä ja taiteellista sivistystä, antaa tutkimukseen perustuvaa ylintä opetusta sekä kasvattaa opiskelijoita palvelemaan isänmaata ja ihmiskuntaa. Tehtäviään hoitaessaan yliopistojen tulee edistää elinikäistä oppimista, toimia vuorovaikutuksessa muun yhteiskunnan kanssa sekä edistää tutkimustulosten ja taiteellisen toiminnan yhteiskunnallista vaikuttavuutta. Yliopistojen opetustoiminta on yliopistolain 6 §:n 2 momentin mukaan julkista. Yliopistojen 2 §:n mukaisten tehtävien hoidosta säädetään tarkemmin lähinnä tutkintokoulutuksen osalta, koska tutkintokoulutuksen tulee vastata yhteiskunnan tarpeita ja olla kansainvälisiin sopimuksiin perustuen yhteismitallista muissa maissa annettavan tutkintokoulutuksen kanssa. Muutoin yliopistolain 2 §:n mukaisten tehtävien toteuttaminen on yliopistojen itsehallinnon mukaisesti yliopistojen omassa päätösvallassa. Yliopistojen yliopistolain 2 §:n mukaisten

tehtävien voidaan katsoa täyttävän rahankeräyslain 4 §:n 1 kohdan mukaisen yleishyödyllisen toiminnan määritelmän.

2 Esityksen tavoitteet ja keskeiset ehdotukset

Esityksellä ei muutettaisi lain peruslähtökohtaa ja tarkoitusta yleishyödyllisen toiminnan rahoittamisen mahdollistamisesta rahankeräyksiin. Esityksessä ei myöskään esitetä muutoksia rahankeräysten luvanvaraisuuteen.

Rahankeräyslaki on suhteellisen uutta lainsäädäntöä ja sen soveltaminen on lähtökohdaisesti osoittautunut toimivaksi. Laissa säädetään, että yleishyödyllisen luvansaajayhteisön tarkoituksen on oltava yksinomaan yleishyödyllinen. Rahankeräyslain tavoitteena on puolestaan mahdollistaa yleishyödyllisen toiminnan rahoittamiseksi järjestettävät rahankeräykset. Yhteiskunnan ja järjestökentän toiminnan muuttumisen myötä järjestötoimintaa harjoitetaan yhä enemmän muutoinkin kuin puhtaasti vapaaehtoisvoimin. Lain tavoitteen kannalta onkin käynyt epätarkoituksenmukaiseksi asettaa enää vaatimusta rahaa keräävien yhteisöiden ja säätiöiden yleishyödyllisen tarkoituksen yksinomaisuudesta. Tämän vuoksi lain muuttaminen luvansaajayhteisöön kohdistuvan yleishyödyllisyysvaatimuksen osalta on katsottu tarpeelliseksi. Samalla kuitenkin kilpailuneutraliteetin säilyttämiseksi on välttämätöntä, että keräyksen tuottojen käyttötarkoitus määritellään yksinomaan yleishyödylliseksi.

Esityksen toisena tavoitteena on mahdollistaa Suomen evankelis-luterilaisen kirkon ja Suomen ortodoksisen kirkon toimeenpanemat rahankeräykset kirkollisen hyväntekeväisyyden eli diakoniatyön rahoittamiseksi. Suomen evankelis-luterilaisella kirkolla ja Suomen ortodoksisella kirkolla ei ole oikeutta lain nimenomaisen säännöksen mukaisesti toimeenpanna rahankeräyksiä. Kirkkojen käytännön toimintamuodot rinnastuvat kuitenkin monin tavoin yleishyödyllisten kansalaisjärjestöjen toimintaan ja siksi esityksessä ehdotetaan säädettäväksi, että kirkkojen hiipakunnilla olisi oikeus toimeenpanna rahankeräyksiä yleishyödylliseksi toiminnaksi katsottavan kirkollisen hyväntekeväisyyden eli diakoniatyön rahoittamiseksi. Toteutuessaan

kirkkojen rahankeräykset olisivat diakonia-työn keräyksiä, joilla autettaisiin esimerkiksi kriisin tai yllättävän onnettomuuden kohdanneita yksineläviä henkilöitä tai perheitä. Taloudellista apua annettaisiin muiden muassa vähävaraisille vanhuksille, lapsiperheille ja vammaisille. Kirkkojen rahankeräyksiä ei kuitenkaan ole tarkoitettu järjestettävän yksittäisen henkilön tai perheen hyväksi lain 6 §:n 2 momentin 1 kohdassa tarkoitetulla tavalla.

Esityksen kolmantena tavoitteena on mahdollistaa yliopistojen toimeenpanemat rahankeräykset yliopistolain 2 §:n mukaisten tehtävien tukemiseen ja toteuttamiseen. Yliopistojen oikeus toimeenpanna rahankeräyksiä lisättäisiin lakiin yliopistojen aseman turvaamiseksi rahankeräyslupan saajina. Lainmuutoksella otettaisiin huomioon yliopistojen varainhankinnan jatkuva luonne ja yliopistojen tarve järjestää rahankeräyksiä useille toimintaansa tukeville hankkeille samanaikaisesti.

Ehdotetun lain luvansaajan yksinomaisuuden yleishyödyllisyyden vaatimuksesta luopuminen ja siirtyminen tuottojen käytön yksinomaiseen yleishyödyllisyyteen tarkoittaisi sitä, että kirkot eivät voisi saada rahankeräyslupaa lakisääteisten, verovaroilla katettavien perustehtäviensä rahoittamiseen. Yliopistojen osalta tämä tarkoittaisi sitä, että rahankeräyslupa rajoittuisi sen yliopistolain 2 §:n mukaisten tehtävien tukemiseen. Tämän peruslinjauksen mukaisesti rahankeräyksellä saadut varat tulisi kohdentaa kirkkojen osalta diakonia-työn rahoittamiseen ja yliopistojen osalta perinteisiin sivistysyliopiston tehtäviin, joita yliopistolain 2 § määrittää.

Tämän lisäksi esityksen tavoitteena on rahankeräystoiminnan joustavoittaminen ehdottamalla, että rahankeräyslupa voitaisiin myöntää viiden vuoden määräajaksi. Voimassaolevan lain mukaan rahankeräyslupa voidaan myöntää enintään kahden vuoden määräajaksi. Tähän liittyen lupaviranomaiselle ehdotetaan lisättäväksi mahdollisuus peruuttaa lupa, jos tuottojen käyttö luvassa määrättyyn tarkoitukseen ei ole enää mahdollista.

Lisäksi yksittäisiin lupapäätöksiin liittyvät rahankeräysvaroin hankitun kiinteistön käyttö- ja omistusoikeuden muutosta koskevat lupa-asiat ehdotetaan siirrettäväksi sisäasi-

ainministeriöltä lupaviranomaisena toimivalle Poliisihallitukselle.

Tämän lisäksi rahankeräyslakiin ehdotetaan tehtäväksi eräitä täsmennyksiä ja teknisiä muutoksia.

3 Esityksen vaikutukset

3.1 Taloudelliset vaikutukset

Lain toimeenpano ei edellyttäisi lisämäärärahoja poliisin toimintamomentille. Suomen evankelis-luterilaisen kirkon ja Suomen ortodoksisen kirkon sekä yliopistojen rahankeräysoikeuden toteuttaminen johtaisi lupahakemusten määrän lievään kasvuun. Lupahakemusten määrä ei kasvaisi voimakkaasti, sillä lakiesityksessä ei ehdoteta, että luvansaajana ja siten luvanhakijana toimisivat kirkon paikalliset seurakunnat. Luvansaajina kirkkojen osalta olisivat lakiesityksen mukaan hiippakunnat. Nämä lupahakemukset käsiteltäisiin Poliisihallituksessa, joka olisi toimivaltainen viranomainen antamaan rahankeräyslupan kirkon hiippakunnan toimeenpanemaan rahankeräykseen. Yliopistojen lupahakemukset käsiteltäisiin niin ikään Poliisihallituksessa. Evankelis-luterilaisella kirkolla on yhdeksän hiippakuntaa ja ortodoksisella kirkolla kolme hiippakuntaa. Suomessa toimii tällä hetkellä 14 yliopistoa. Hiippakuntien ja yliopistojen vähäinen lukumäärä huomioon ottaen kirkkojen ja yliopistojen rahankeräysoikeuden toteuttaminen ei siten todennäköisesti johtaisi henkilöresurssitarpeen kasvuun Poliisihallituksessa.

3.2 Vaikutukset viranomaisten toimintaan

Viranomaisvaikutukset kohdistuisivat rahankeräyslupia myöntävään poliisihallintoon. Ehdotukseen ei sisälly rahankeräysvaroin hankitun kiinteistön käyttö- ja omistusoikeuden muutosta koskevia lupa-asioita lukuun ottamatta uusia tehtäviä eikä ehdotetuilla muutoksilla olisi vaikutusta viranomaisten keskinäisiin toimivaltasuhteisiin. Lakiesityksessä ehdotetaan, että Suomen evankelis-luterilaisen kirkon ja Suomen ortodoksisen kirkon rahankeräysoikeus toteutettaisiin siten, että lupa voitaisiin myöntää kirkon hiip-

pakunnalle. Koska yksittäinen kirkon seurakunta ei voisi hakea rahankeräyslupaa ja koska Poliisihallitus antaisi rahankeräysluvan kirkon hiippakunnan toimeenpanemalle rahankeräykselle, kirkkojen rahankeräysoikeuden toteuttaminen ei aiheuttaisi lisäresurssitarpeita paikallisia rahankeräyslupia myöntävissä poliisilaitoksissa. Hiippakuntien ja yliopistojen lukumäärä huomioon ottaen ehdotetuilla muutoksilla ei olisi oleellisia vaikutuksia myöskään lupahakemusten keskimääräisiin käsittelyaikoihin. Lakimuutokseen liittyy henkilöstön kouluttamiseen liittyviä tarpeita, jotka kuitenkin ovat normaalia työpaikkakoulutusta.

Poliisihallitukselle siirtyisivät sisäasiainministeriöstä rahankeräysvaroin hankitun kiinteistön käyttö- ja omistusoikeuden muutosta koskevat lupa-asiat. Lain voimassaolon aikana sisäasiainministeriöön ei ole tullut ratkaistavaksi yhtään kiinteistöä koskevaa lupa-asiaa eikä näköpiirissä ole myöskään näiden lupa-asioiden määrän kasvua. Kiinteistöjä koskevien lupa-asioiden siirtyminen Poliisihallitukselle ei siten niiden vähäisen lukumäärän vuoksi aiheuttaisi Poliisihallitukselle lisäresurssitarvetta.

3.3 Yhteiskunnalliset vaikutukset

Yleishyödyllisten kansalaisjärjestöjen toiminnalla on suuri merkitys suomalaiselle demokratialle ja ihmisten hyvinvoinnille. Rahankeräykset ovat yleishyödylliselle toiminnalle merkittävä rahoituslähde. Rahankeräyslain muutoksilla pyritään joustavoittamaan lupakäytäntöä luopumalla yleishyödyllisten yhteisöjen tarkoitukselle asetetusta yleishyödyllisyyden yksinomaisuusvaatimuksesta. Muutos selkiyttäisi yleishyödyllisten yhteisöjen varainhankintamahdollisuuksia. Kirkkojen rahankeräysoikeuden toteuttamisella on myönteisiä vaikutuksia seurakuntien kykyyn auttaa diakoniatyön kautta hätään joutuneita ihmisiä. Rahankeräysten toimeenpanoon oikeutettujen yleishyödyllisten kansalaisjärjestöjen, yhdistysten ja muiden yhteisöjen sekä säätiöiden piiriä ei ole tarkoitus lakiesityksessä esitettyjen muutosten myötä laajentaa esimerkiksi liiketoimintaa harjoittaviin yrityksiin.

Toisaalta rahankeräykset säilyisivät edelleen lupamenettelyn piirissä. Ihmisten auttamishaluun vetoaminen epärehellisesti toimeenpannuilla rahankeräyksillä antaa mahdollisuuden kerätä helposti lyhyessä ajassa mittavan summan rahaa. Internetin ja sosiaalisen median kehitys luovat tehokkaita välineitä myös epärehelliselle toiminnalle, ja samalla ihmisten mahdollisuudet tunnistaa epärehellistä ja rikollista toimintaa heikkenevät. Epärehellinen toiminta heikentää yleistä luottamusta rahankeräyksiin ja vaikuttaa siten vilpittömästi toimivien yhteisöjen rahankeräystuottoon sitä vähentävästi. Epäasiallisen, harhaanjohtavan ja rikollisen toiminnan estämiseksi on tarkoituksenmukaista, että rahankeräykset pysyvät luvanvaraisina ja että rahankeräysten toimeenpanoa valvotaan. Rahankeräystoiminnan yleisen luotettavuuden kannalta on ensiarvoisen tärkeää, että rahaa lahjoittavat henkilöt voivat luottaa siihen, että lahjoitusvarat käytetään luvattuun tarkoitukseen.

Keräystarkoitusta muutettaisiin siten, että rahankeräyksellä hankittaisiin varoja yleishyödyllisen tarkoituksen sijaan yksinomaan yleishyödylliseen tarkoitukseen. Tästä syystä rahankeräykset eivät vastaisuudessaakaan olisi yksityisen voitontavoittelun väline tai liiketoiminnan muoto. Ehdotetusta yhteisön tai säätiön tarkoitusta koskevasta yleishyödyllisyyden yksinomaisuudesta luopuminen merkitsisi muunkin kuin pelkästään yleishyödyllisen toiminnan harjoittamisen sallimisen ilman että se muodostuisi lupaharkinnassa esteeksi rahankeräysluvan antamiselle.

Yleishyödyllisiin tarkoituksiin kerättävät varat eivät ohjautuisi vastaisuudessaakaan elinkeinotoimintaan siten, että kilpailu vääristyisi. Riittäväällä viranomaisvalvonnalla varmistetaan se, että keräyksellä saadut varat todellisuudessa käytetään keräysluvassa mainittuihin tarkoituksiin siten, että mahdolliset kilpailuongelmat pystytään estämään. Rahankeräystoiminta olisi edelleen erotettu selkeästi muusta varainhankintatoiminnasta, esimerkiksi kaupankäynnistä.

Rahankeräykset ovat useiden yleishyödyllisten kansalaisjärjestöjen keskeisin varainhankintamuoto. Tämän vuoksi on ensisijaisen tärkeää, että rahaa lahjoittavien luottamus rahankeräysten toimeenpanon luotettavuuteen säilyy.

teen säilyy ja että sitä viranomaistoimin voidaan vahvistaa. Luotettavuus voidaan varmistaa vain juridisesti oikealla ja yhtenäisellä lupakäytännöllä ja keräysten toimeenpanon sekä kerättyjen varojen käytön tehokkaalla valvonnalla.

4 Asian valmistelu

4.1 Valmisteluvaiheet ja -aineisto

Sisäasiainministeriön rahankeräyslain muutostarpeita tarkasteleva esiselvityshanke

Sisäasiainministeriö asetti 23 päivänä marraskuuta 2011 esiselvityshankkeen (SM079:00/2011), jonka tehtävänä oli arvioida mahdolliset rahankeräyslain muutostarpeet siltä osin kun laissa on asetettu rahankeräysluvan myöntämisen edellytykseksi luvansaajayhteisön tai -säätiön tarkoituksen yksinomainen yleishyödyllisyys sekä edellytys varojen hankkimiseksi yleishyödyllistä toimintaa varten. Lisäksi hankkeen tehtävänä oli arvioida erikseen mahdollisuutta erityisesti syystä myöntää Suomen evankelisluterilaiselle kirkolle tai Suomen ortodoksille kirkolle taikka niiden seurakunnalle tai seurakuntayhtymälle rahankeräyslupa. Viimeksi mainittu selvitystyö perustui eduskunnan rahankeräyslakia hyväksyessään antamaan lausumaan kirkkojen rahankeräysoikeuden arvioimisesta. Hankkeen toimikausi päättyi 31 päivänä toukokuuta 2012.

Esiselvityksen tueksi perustettuun työryhmään kuuluivat edustajat sisäasiainministeriöstä, opetus- ja kulttuuriministeriöstä sekä Poliisihallituksesta. Työryhmä katsoi, että rahankeräyslain muuttamiseksi tulisi perustaa lainsäädäntöhanke, jonka puitteissa lakia esitettäisiin täsmennettäväksi rahankeräysluvan edellytyksenä olevan yleishyödyllisyysvaatimuksen osalta. Samalla työryhmä katsoi, että lakia tulisi muuttaa siten, että evankelisluterilaisen- ja ortodoksien kirkon seurakunnille avautuisi mahdollisuus kerätä rahaa esimerkiksi diakonisen avustustoiminnan rahoittamiseksi. Tehtävänannon mukaisen arvioinnin lisäksi työryhmän työssä nousi esiin myös muita mahdollisia rahankeräyslain muutostarpeita, joita säädösvalmisteluhankkeessa tulisi tarkastella erikseen. Näistä työ-

ryhmä nosti esille laissa säädetyn rahankeräyksen toimeenpanoajan rajoittumisen enintään kahden vuoden ajanjaksoon.

Sisäasiainministeriön rahankeräyslakia koskeva lainsäädäntöhanke

Sisäasiainministeriö asetti 19 päivänä lokakuuta 2012 lainsäädäntöhankeen (SM056:00/2012), jonka tehtävänä oli esiselvityshankkeen pohjalta laatia tarvittavat ehdotukset rahankeräyslain säännösten muutoksiksi tai kokonaan uusiksi säännöksiksi. Hankkeen puitteissa tuli tehtävänannon mukaisesti laatia ehdotukset ainakin lain säännösten selkeyttämisestä yleishyödyllisyyden vaatimuksen osalta, Suomen evankelisluterilaisen kirkon ja Suomen ortodoksien kirkon rahankeräysoikeuden toteuttamisesta, rahankeräyksen toimeenpanoajan pidentämisestä nykyisestä enintään kahden vuoden määräajasta pitempiaikaiseen ajanjaksoon sekä muiksi välttämättömiksi säännösmuutoksiksi. Hallituksen esitys on valmisteltu tässä lainsäädäntöhankeessa. Hanketta on tukenut poliisihallinnon sisäinen työryhmä.

Sisäasiainministeriön kuulemistilaisuus järjestöille

Valmistelun aikana hankkeeseen liittyviä sidosryhmiä on kuultu sekä kahdenkeskisissä että laajemmissa kuulemistilaisuuksissa. Laajaan, lainsäädäntöhankeen työryhmän tammiukuussa 2013 järjestämään kuulemistilaisuuteen kutsuttiin rahankeräyksiin liittyvien intressipiirien edustajia. Tilaisuuden tavoitteena oli kuulla, ideoida ja keskustella rahankeräyslain muutostarpeista. Intressitahoille oli tilaisuudessa varattu mahdollisuus esittää puheenvuoroja lakihankkeeseen liittyvistä kehitysehdotuksista ja näkemyksistä.

Tilaisuudessa oli läsnä edustajia noin 50 eri kansalais- ja edunvalvontajärjestöstä. Esitettyjen puheenvuorojen perusteella lakihankkeeseen kirjattu esitys rahankeräysten toimeenpanon pidentämisestä nykyisestä kahden vuoden määräajasta sai laajaa tukea. Tältä osin mainittiin esimerkkeinä pitkäkestoiset hankkeet tai pysyväisluonteinen toiminta, joihin myönnettävät rahankeräysluvat voisivat olla jopa toistaiseksi voimassaolevia.

Suomen evankelis-luterilaisen kirkon ja Suomen ortodoksisen kirkon rahankeräysoikeuden toteuttaminen sai kuulemistilaisuudessa tukea, mutta osa järjestöistä katsoi, että kirkkoille ei tulisi niiden verotusoikeuden sekä kolehdinkanto-oikeuden vuoksi avata edelleenkaan mahdollisuutta toimeenpanna rahankeräyksiä. Lisäksi kuulemistilaisuudessa katsottiin, että kirkon piirissä toimivat järjestöt voivat kerätä rahaa jo nykyisinkin omien järjestöjensä kautta. Tässä yhteydessä esitettiin huoli siitä, että rahankeräysoikeuden myöntäminen sellaisille julkisyhteisöille, joilla on lain takaama veronkanto-oikeus, muuttaisi merkittävästi toimintaympäristöä, jossa yleishyödylliset kansalaisjärjestöt tekevät kansalais- ja vapaaehtoistoimintaa. Myös huoli hakemusten käsittelyaikojen pidentymisestä tuotiin esille tilanteessa, jossa rahankeräysoikeuden piiriin tulee uusia yleishyödyllisiä yhteisöjä. Myönteisissä puheenvuoroissa korostettiin yhteiskunnan tarjoaman avun niukkuutta ja hitautta yllättävissä kriisitilanteissa. Kirkko ei halua ottaa kunnan sosiaalitoimen roolia eikä kilpaile avustajajärjestöjen kanssa, vaan tekee järjestöjen kanssa yhteistyötä.

Kirkkojen rahankeräysoikeuskysymyksen yhteydessä uskonnolliset yhteisöt pitivät yhdenmukaisesti tärkeänä myös muiden uskonnollisten yhteisöjen varainhankinnan turvaamista rahankeräyksin. Uskonnolliset yhteisöt toivat muutoinkin esille kantansa uskonnollisen toiminnan rinnastamisesta aatteelliseen ja siten yleishyödylliseen toimintaan rahankeräyslupan myöntämisen perusteena.

Kuulemistilaisuudessa esitettiin näkemys, jonka mukaan luvansääntelytarkoituksen yksinomaisesta yleishyödyllisyydestä luopuminen vähentäisi erillisten keräysorganisaatioiden perustamistarvetta. Tilaisuudessa tuotiin kuitenkin yleishyödyllisyyden osalta esille myös esitys huomattavasti laajemmista muutoksista rahankeräyslakiin. Osa järjestöistä piti rahankeräyslakia poikkeuksellisen tiukkana sen asettaessa sekä esteitä että hidasteita kansalaistoiminnalle ja luoville aloille. Spontaanien kansalaishankkeiden ja uusien rahoitusmuotojen kuten joukkorahoituksen ja yhteisörahoituspalveluiden (esimerkiksi Yhdysvaltalainen Kickstarter-palvelu) mahdollistamiseksi etukäteisluvista

sekä rahankeräyksien yleishyödyllisyyden edellytyksestä tulisi luopua kokonaan.

Valvonnan muotoina toimisivat tällöin rahankeräyksiä koskeva ilmoitusmenettely sekä julkinen rahankeräysrekisteri, joka toimisi myös julkisen kontrollin välineenä. Vastakaisissa näkemyksissä todettiin uhka koko yleisen luottamuksen katoamisesta rahankeräykseen tilanteessa, jossa kuka tahansa saa kerätä rahaa mihin tahansa tarkoituksiin. Tässä tilanteessa myös epärehellisen toiminnan riskin katsottiin kasvavan, etenkin kun rahankeräyslaissa ei säädetä enimmäismääristä kattoa keräyskuluille ja markkinaviesintä rahankeräyksissä on hyvin tunteisiin vetoavaa. Yhdysvalloissa joukkorahoitusta käytetään ennen kaikkea liiketoiminnan rahoittamiseen.

Rahankeräyksien vapauttaminen aiheuttaisi myös verotuksellisia kysymyksiä: johtaisiko yleishyödyllisyydestä luopuminen lahjoitusten veronalaisuuteen? Kansalaisjärjestöjen tavoitteena on lahjoitusten verovähennyskelpoisuus ja tämän tavoitteen perusteluna on juuri lahjoitusten yleishyödyllinen kohde. Joissakin puheenvuoroissa tuotiin esille yleishyödyllisyyden säilyttäminen laissa, mutta sellaisella tavalla joka mahdollistaisi uusia malleja toteuttamaan yhteiskunnallisesti tärkeitä hankkeita, joihin verovarot eivät riitä.

Kuulemistilaisuudessa ehdotettiin pienituottoisten keräysten vapauttamista lupamennettelyn piiristä. Lisäksi laissa säädetty rahankeräyslupaa hakevan yhteisön toiminnan vakiintuneisuusvaatimus sekä kieltö järjestää rahankeräys tavalla, jossa yhdistyksen jäsenhankinta ja rahankeräys ovat vaarassa sekoitua keskenään, sai osakseen kritiikkiä.

Voimassa oleva rahankeräyslaki ei mahdollista julkisyhteisöjen toimeenpanemia rahankeräyksiä. Yliopistot muuttuivat vuoden 2010 alusta oikeushenkilöiksi. Nykyisistä yliopistoista ainoastaan kaksi on säätiölain mukaisia säätiöitä ja 12 muuta yliopistoa ovat julkisoikeudellisia laitoksia. Kuulemistilaisuudessa tuotiin esille yliopistojen varainhankinnan jatkuva luonne ja yliopistojen tarve järjestää rahankeräyksiä useille tutkimusta ja opetusta tukeville hankkeille samanaikaisesti. Tästä syystä kuulemistilaisuudessa tuotiin esille se, että lakia uudistettaessa rahan-

keräysoikeus tulisi antaa yhtäläisesti sekä julkisoikeudellisille että säätiömuotoisille yliopistoille.

Verkkokuuleminen otakantaa.fi -palvelussa

Tammikuussa 2013 järjestetyn kuulemistilaisuuden jatkoksi sisäasiainministeriö käynnisti helmikuussa 2013 kaikille avoimen rahankeräyslain uudistamista koskevan verkkokuulemisen valtionhallinnon otakantaa.fi -palvelussa (www.otakantaa.fi). Kansalaisilta kysyttiin runsaan kuukauden ajanjakson aikana heidän suhtautumistaan rahankeräysten toimeenpano-oikeuteen, rahankeräysten valvontaan, tiedonsaantioikeuteen, kirkkojen rahankeräysoikeuden toteuttamiseen sekä rahankeräysten luvanvaraisuuteen.

Kuuleminen sisälsi viisi kysymystä sekä avoimen mahdollisuuden antaa sisäasiainministeriölle asiasta muita huomioita ja ideoita. Vastauksia kysymyksiin annettiin yhteensä 784 kappaletta. Vastaajista 85 % katsoi, että kaikilla tulisi olla oikeus toimeenpanna rahankeräys vapaasti, jos keräyksen tarkoitus on yhteiskunnallisesti hyväksyttävä. Kysymyksessä oli annettu esimerkiksi vapaasti toteutettavista rahankeräyksistä internetin kautta joukkorahoituksella rahoitettavat yksityishenkilöiden innovaatiohankkeet. Vastaajista 66 % katsoi, että poliisin tulisi jatkossakin valvoa rahankeräyksiä siten, että keräysvarat päätyvät ilmoitettuun keräyskohteeseen. Vastaajista 84 % katsoi, että rahaa lahjoittavalla tulisi olla oikeus saada tietää, kuinka suuri osuus hänen lahjoittamastansa rahasummasta päätyy kerrottuun keräystarkoitukseen ja kuinka suuri osuus päätyy rahankeräyksen toteuttamisesta aiheutuneisiin kuluihin. Vastaajista 63 % katsoi, että kirkkoille tulisi myöntää rahankeräyslupa diakoniatyön rahoittamiseksi siitä huolimatta, että kirkkoilla on veronkanto-oikeus ja että niiden jumalanpalveluksissa kerätään kolehtia. Kysymykseen "miten rahankeräyksen lupa-asiat pitää hoitaa" liitettyihin vastausvaihtoehtoihin annetut vastaukset jakautuivat seuraavasti. Vastaajista 20 % katsoi, että rahankeräykseen pitää saada poliisin lupa kuten nykyisinkin (etukäteiskontrolli), 56 % katsoi, että pelkkä ilmoitus rahankeräyksen aloittamisesta keräyksiä valvovalle poliisille riittää (jälkikäteis-

kontrolli). Vastaajista 19 % katsoi, että kaikesta viranomaiskontrollista pitäisi luopua.

Edellä mainittuun kysymykseen rahankeräysten vapaasta toimeenpano-oikeudesta annettujen myönteisten vastausten suuri osuus heijastui myös sisäasiainministeriölle annettuihin muihin huomioihin ja ideoihin. Tästä syystä monissa kommentteissa kannatettiin viranomaiskontrollista luopumista tai ainakin sen vähentämistä. Kannanotoissa luotettiin myös vahvasti lahjoittajan omiin mahdollisuuksiin arvioida keräysten luotettavuus esimerkiksi verkossa tapahtuvan tiedonvälityksen ja julkisuuden avulla. Keräystuloksen julkaisemista pidettiin tältä osin tärkeänä. Muita huomionarvoisia ehdotuksia esitettiin muun muassa pienituloisten keräysten vapauttamisesta lupamenettelyn piiristä, tilintarkastajan suorittamasta keräysten tarkistamisesta ja lupamenettelystä luopumisesta niiden rahaa keräävien toimijoiden osalta, joille on aikaisemmin myönnetty rahankeräyslupa ja joiden rahankeräyksiä on toimeenpantu moitteitta.

Kansalaisyhteiskuntapolitiikan neuvottelukunnan KANEn työryhmä

Oikeusministeriön yhteydessä toimiva Kansalaisyhteiskuntapolitiikan neuvottelukunta KANE järjesti 30 päivänä tammikuuta 2013 seminaarin, jossa käsiteltiin rahankeräyslain uudistamista ja joukkorahoituksen mahdollisuuksia Suomessa. Seminaarissa tuotiin esille huoli rahankeräyslain säännösten toimivuudesta muuttuvassa kansalaisyhteiskunnassa, jonka uusiin toimintatapoihin kuuluvat sosiaalisen median hyödyntäminen, verkostot, vapaat kansalaisliikkeet ja nopeus toiminnassa. Tammikuun seminaarin jälkeen KANE asetti 1 päivänä maaliskuuta 2013 rahankeräyslain uudistaminen -työryhmän, jonka tehtävänä oli seurata sisäasiainministeriön asettaman rahankeräyslakihankkeen etenemistä, kuulla asiantuntijoita sekä tehdä neuvottelukunnalle ehdotuksia rahankeräyslain kehittämiseksi ja joukkorahoituksen mahdollistamiseksi. Työryhmän 22 päivänä huhtikuuta 2013 antamassa raportissa esitettiin luovuttavaksi rahankeräyslailla säädetystä edellytyksestä, jonka mukaan luvanhakijan toiminnan tulee olla yksinomaan yleis-

hyödyllistä. Sen sijaan raportissa katsottiin, että lain edellytystä keräysvarojen kohdentamisesta yleishyödylliseen toimintaan, ei ole tarvetta muuttaa. Raportin mukaan näin voitaisiin varmistaa, että rahankeräystä harjoittavalla järjestöllä voi olla myös muita tulonlähteitä. Tämän lisäksi raportissa tuodaan tässä yhteydessä esille se, että lain perusteluita tulisi tarkentaa siten, että osaksi yleishyödyllistä toimintaa katsotaan myös hallinnolliset kulut.

Raportissa todetaan, että pienimuotoisen kansalais- ja asukastoiminnan rahoittaminen rahankeräyksellä edellyttää yhtä raskasta lupaprosessia kuin laajamittaiset ja pitkäkestoiset rahankeräyskampanjat. Tästä syystä raportissa katsotaan, että organisaatorakenteeltaan kevyemmän ja vakiintumattoman kansalaistoiminnan rahoittamisen helpottamiseksi olisi syytä selvittää, voitaisiinko luvanvaraisuudesta siirtyä niiden kohdalla ilmoitusvelvollisuuteen. Raportissa myös esitetään lupamenettelyn kehittämistä tavalla, jossa yksityishenkilö tai yleishyödyllinen taho voisi järjestää pienimuotoisen rajoitetun ajan kestävän keräyksen ilmoitusmenettelyn perusteella. Mahdollisen keräystavoitteen ylittämisen varalta rahankeräysilmoituksessa tulisi kertoa taho, joka toimisi edunsaajana tavoitteen ylimenevältä osalta. Tässä mallissa ilmoitetulla edunsaajalla tulisi olla voimassa oleva keräyslupa.

Raportissa myös esitetään harkittavaksi tulisiko kaikkien rahankeräyslupien olla valta-

kunnallisia paikallisten rahankeräyslupien merkityksen vähenemisen vuoksi. Raportissa viitataan tältä osin internetin ja sosiaalisen median merkityksen kasvuun rahankeräyksissä. Raportin mukaan myös laissa tarkoitettun yleisön käsitettä olisi tästä näkökulmasta syytä tarkastella. Raportissa todetaan, että rahankeräysten tiedot eivät ole nykyisellään helposti lahjoittajien saatavilla ja tästä syystä raportissa esitetään avoimen ja keskitetyn rahankeräysrekisterin perustamista. Raportissa tuodaan esille myös lain asettama enintään kahden vuoden pituinen rahankeräyksen toimeenpanoaika ja tältä osin järjestöjen toivomus toistaiseksi voimassa olevista rahankeräyslupista. Työryhmän raporttiin jätettiin yksi eriävä mielipide.

4.2 Lausunnot ja niiden huomioon ottaminen

Luonnos hallituksen esitykseksi lähetettiin laajalle lausuntokierrokselle ja julkaistiin sisäasiainministeriön verkkosivuilla 18 päivänä lokakuuta 2013. Luonnoksesta saatiin lausunnot yhteensä xx lausunnonantajalta. Annetuista lausunnoista on laadittu yhteenveto, joka on julkaistu sisäasiainministeriön verkkosivuilla.

Hallituksen esityksen valmistelussa on pyritty huomioimaan lausunnoissa esitetyt kannanotot.

YKSITYISKOHTAISET PERUSTELUT

1 Lakiehdotuksen perustelut

1.1 Laki rahankeräyslain muuttamisesta

6 §. Keräystarkoitus. Voimassa olevan rahankeräyslain 6 §:n 1 momentin mukaan rahankeräys saadaan toimeenpanna varojen hankkimiseksi yleishyödylliseen toimintaan. Lainkohtaa ehdotetaan muutettavaksi ensinnäkin siten, että rahankeräys saadaan toimeenpanna varojen hankkimiseksi yleishyödyllisen toiminnan sijaan yksinomaan yleishyödylliseen toimintaan. Muutoksella pyritään varmistumaan siitä, että yleishyödyllisiin tarkoituksiin kerättäviä varoja ei ohjaudu kilpailua vääristävästi elinkeinotoimintaan vaikka yhteisöllä saattaisikin jäljempänä muutettavaksi ehdotetun 7 §:n mukaisesti olla yleishyödyllisen toiminnan lisäksi muuta sellaista toimintaa, joka täyttää elinkeinotoiminnan tunnusmerkit. Yleishyödyllisen yhteisön tai säätiön ei tulisi siten saada kerätä varoja siten, että ne tosiasiallisesti kohdentuvat elinkeinotoimintaan tai muuhun toimintaan, joka ei ole yleishyödyllistä.

Rahankeräyslain voimaantulon jälkeisessä oikeuskäytännössä on katsottu, että yhdistyksen yleisiä hallintokuluja ei voida kattaa rahankeräyksellä saaduilla varoilla vaan niihin tulee käyttää ensisijaisesti yhdistyksen jäsenmaksuilla ja muilla tavoilla saatuja varoja. Esimerkiksi välittömästi keräysvarojen varsinaista käyttötarkoitusta palvelevat palkka- ja sosiaalikulut voidaan kuitenkin kattaa keräystuotoilla siltä osin kuin yhdistyksen jäsenmaksut ja mahdolliset muualta saamat tuet eivät riitä niiden kattamiseen. Tältäkin osin on otettava huomioon, että varsinaiseen keräyskohteeseen kohdennettava nettotuotto ei jää liian alhaiseksi ja että rahankeräyksen toimeenpano on siten rahankeräyslain 12 §:n 1 momentin 4 kohdassa tarkoitettulla tavalla yleisen edun kannalta tarkoituksenmukainen.

Lainkohtaa muutettaisiin lisäksi siten, että siinä mainittaisiin erikseen Suomen evankelis-luterilaisen kirkon ja Suomen ortodoksisen kirkon hiippakunnan oikeus toimeenpanna rahankeräyksiä varojen hankkimiseksi

diakoniatyön rahoittamiseen ja yliopistolain 1 §:ssä säädetyn yliopiston oikeus toimeenpanna rahankeräyksiä varojen hankkimiseksi yliopistolain 2 §:n mukaisen toiminnan tukemiseen.

Diakoniatyö on seurakuntien järjestämää kirkollista hyväntekeväisyysystyötä, jota tehdään sekä kirkon omien työntekijöiden että vapaaehtoisten voimin. Diakoniatyöhön voi kuulua esimerkiksi kriisiapua, mielenterveysystyötä, vammaistyötä, taloudellista avustamista, velkaongelmien selvittelyä, ruokapankkien ylläpitoa, kriminaali- ja päihdetyötä sekä ihmisiä tukevaa ryhmätoimintaa. Diakoniatyö voi tavoittaa myös ne avuntarvitsijat, jotka tarvitsevat lyhytaikaista apua tai muutoin jäävät yhteiskunnan turvaverkon ulkopuolelle, sillä avun saaminen ei edellytä kirkon jäsenyyttä eikä laissa määriteltyä perustetta. Kirkon diakoniatyön rahankeräykset eivät olisi keräyksiä verovaroin kustannettavan kirkon lakisääteisen toiminnan rahoittamiseen vaan kerätyt rahat ohjattaisiin avustuksina avun tarvitsijoille.

Yliopistojen oikeus toimeenpanna rahankeräyksiä lisättäisiin lakiin yliopistojen aseman turvaamiseksi rahankeräyslupan saajina. Yliopistojen tehtävänä on yliopistolain 2 §:n mukaisesti edistää vapaata tutkimusta sekä tieteellistä ja taiteellista sivistystä, antaa tutkimukseen perustuvaa ylintä opetusta sekä kasvattaa opiskelijoita palvelemaan isänmaata ja ihmiskuntaa. Tehtäviään hoitaessaan yliopistojen tulee edistää elinikäistä oppimista, toimia vuorovaikutuksessa muun yhteiskunnan kanssa sekä edistää tutkimustulosten ja taiteellisen toiminnan yhteiskunnallista vaikutusta.

Valtio vastaa pääosin yliopistojen rahoituksesta mutta yliopistoilla olisi lakiin lisättäväksi ehdotetulla muutoksella mahdollisuus osana monipuolista rahoitus pohjaa kerätä rahankeräyksin myös yksityistä rahoitusta tutkimukseen sekä tieteellisen ja taiteellisen sivistyksen edistämiseen. Lainmuutoksella otettaisiin huomioon yliopistojen varainhankinnan jatkuva luonne ja yliopistojen tarve

järjestää rahankeräyksiä useille tutkimusta ja opetusta tukeville hankkeille samanaikaisesti.

Rahankeräyksellä saadut varat tulisi käyttää vapaan tutkimuksen sekä tieteellisen ja taiteellisen sivistyksen edistämiseen. Keräysvaroja ei voisi käyttää yliopistojen harjoittaman liiketoiminnan tukemiseen vaan välittömästi laissa ja rahankeräysluvassa määrättyyn tarkoitukseen. Lainmuutoksella ei olisi tarkoitus muuttaa käytäntöä, jonka mukaan lahjoittajalla on rahankeräysluvassa määrätystä keräystarkoituksesta poiketen aina mahdollista lahjoittaa rahaa tiettyyn lahjakirjassa mainittuun tarkoitukseen. Sama periaate koskisi myös yliopistojen vastaanottamia testamenttilahjoituksia.

7 §. Luvan saaja. Lainkohtaan tehtäisiin sekä teknisiä että sisällöllisiä muutoksia. Teknisesti lainkohtaa muutettaisiin siten, että pykälän 1 momentissa lueteltaisiin ne tahot, joille voitaisiin antaa rahankeräyslupa. Pykälän 2 momentissa mainittaisiin puolestaan ne tahot, jotka eivät voisi saada rahankeräyslupaa. Voimassa olevan rahankeräyslain 7 §:n 1 momentin mukaan rahankeräyslupa voidaan antaa Suomessa rekisteröidylle yhteisölle tai säätiölle, jolla on yksinomaan yleishyödyllinen tarkoitus. Yhteiskunnan ja järjestökentän toiminnan muuttumisen myötä järjestötoimintaa harjoitetaan yhä enemmän muutoinkin kuin puhtaasti vapaaehtoisvoimin. Lain tavoitteen kannalta onkin käynyt epätarkoituksenmukaiseksi asettaa enää vaatimusta rahaa keräävien yhteisöiden ja säätiöiden yleishyödyllisen tarkoituksen yksinomaisuudesta. Tämän vuoksi lainkohtaa ehdotetaan muutettavaksi sisällöllisesti siten, että vaatimus yleishyödyllisen yhteisön tai säätiön yleishyödyllisen tarkoituksen yksinomaisuudesta poistettaisiin. Yleishyödyllisyysvaatimus vastaisi näin muutettuna arpa-jaislain (2047/2001) 5 §:ssä luvansaajayhteisön tarkoitukselle säädettyä yleishyödyllisyyden vaatimusta. Toiminnan yleishyödyllisyys säilyisi edelleen rahankeräysluvansaamisen edellytyksenä mutta lainkohtaan tehtäväksi ehdotettavilla muutoksilla lupaharkintaa pyrittäisiin joustavoittamaan siten, että lupaharkinnassa ei olisi tarpeen erikseen arvioida, onko rahankeräyslupaa hakevalla yhteisöllä tai säätiöllä puhtaasti ja vain yleishyödyllinen tarkoitus. Rahankeräyslupa voi-

taisiin myöntää yleishyödylliselle yhteisölle tai säätiölle vaikka sen koko toiminta ei olisikaan yleishyödyllistä.

Luvansaajayhteisön sääntöihin voisi esimerkiksi sisältyä yhteisön tarkoitusta koskevia määräyksiä, jotka saattaisivat sisältää myös liiketoiminnan muodossa harjoitettavan varainhankinnan. Sen sijaan liiketoimintaa harjoittavat yhteisöt, joiden tarkoituksena on tuottaa voittoa jäsenilleen, jäisivät edelleen rahankeräystoiminnan ulkopuolelle siinäkin tapauksessa, että yhteisöllä olisi liiketoimintansa ohella myös yleishyödyllistä toimintaa. Yleishyödylliseen monipuoliseen aatteelliseen toimintaan voisi puolestaan kuulua eri toimintoja ilman, että niitä olisi lupaharkinnassa tarpeen tarkastella siten poissulkevasti, että lupa ei tulisi myönnettyksi. Muutos selkiyttäisi tältä osin myös hengellisten yhteisöjen asemaa rahankeräysluvansaajina, joiden kohdalla yleishyödyllisenä pidettävän uskonnollisen toiminnan tarkkarajainen erittelemisen uskonnonharjoittamiseen sekä muuhun aatteelliseen, sivistykselliseen ja sosiaaliseen toimintaan on osoittautunut tulkinnanvaraiseksi. Näin ollen hengellisten yhteisöjen oikeus toimeenpanna rahankeräyksiä selkiytyisi vaikkakin jo voimassa olevan rahankeräyslain säätämiseen johtaneessa hallituksen esityksessä (HE 102/2006 s. 28) on todettu, että myös erilaista uskonnollista toimintaa voidaan pitää yleishyödyllisenä.

Voimassa olevan rahankeräyslain 7 §:n 2 momentin mukaan rahankeräyslupa voidaan antaa Suomessa toimivalle rekisteröimättömälle yhteisölle, jolla on yksinomaan yleishyödyllinen tai 6 §:n 2 momentin 1 kohdassa mainittu tarkoitus, jos rekisteröimättömyys johtuu siitä, että yhteisön asemasta on säädetty Suomen lainsäädännössä, tai yhteisön toiminnan tilapäisestä luonteesta. Lainkohtaan ehdotetaan tehtäväksi edellä todettua vastaava muutos poistamalla yleishyödyllisyyden yksinomaisuusvaatimus rekisteröimättömän yhteisön yleishyödyllisestä tarkoituksesta.

Pykälän 1 momenttiin ehdotetaan lisättäväksi uusi 3 kohta, jonka mukaan Suomen evankelis-luterilaisen kirkon ja Suomen ortodoksisen kirkon hiippakunnalle voidaan antaa rahankeräyslupa. Kirkkojen julkisoikeudellinen asema on erilainen valtioon ja kuntiin verrattuna. Rahankeräyslain säätämisen

tarkoituksena oli mahdollistaa yleishyödyllisten kansalaisjärjestöjen varainhankinta. Vaikka kirkot ovat muodolliselta asemaltaan julkisyhteisöjä, niiden käytännön toimintamuodot rinnastuvat monin tavoin yleishyödyllisten kansalaisjärjestöjen toimintaan. Kirkkojen toiminta on suurelta osin samankaltaista kuin rekisteröidyissä uskonnollisissa yhdyksunnissa ja aatteelliseksi yhdistykseksi järjestäytyneissä uskonnollisissa yhteisöissä. Rahankeräyslain tarkoituksena on mahdollistaa yleishyödyllisen toiminnan rahoittamiseksi järjestettävät rahankeräykset. Muutos kirkkojen mahdollisuuteen toimeenpanna rahankeräyksiä yleishyödylliseksi toiminnaksi katsottavan kirkollisen hyväntekeväisyystyön eli diakoniatyön rahoittamiseksi olisi siten tältä osin sopusoinnussa lain tarkoituksen kanssa. Kirkon piirissä tapahtuvan diakoniatyön voidaan katsoa toteuttavan merkittävää tehtävää vapaaehtoisuuden ja kansalaisaktiivisuuden kanavana.

Suomen evankelis-luterilainen kirkko ja ortodoksinen kirkko jakautuvat hallinnollisesti hiippakuntiin. Kirkon hiippakunnista ja niiden perustamisesta ja lakkauttamisesta säädetään Suomen evankelis-luterilaisen kirkon osalta kirkkolaissa (1054/1993) ja ortodoksisen kirkon osalta ortodoksisesta kirkosta annetussa laissa (985/2006). Molemmista kirkkoista hiippakunnan perustamisesta ja lakkauttamisesta päättää kirkolliskokous. Suomen evankelis-luterilaisen kirkon yhdeksän hiippakuntaa ovat, Espoon, Helsingin, Kuopion, Lapuan, Mikkelin, Oulun, Porvoon, Tampereen hiippakunnat sekä Turun arkkihiippakunta. Ortodoksisen kirkon kolme hiippakuntaa ovat Helsingin, Karjalan ja Oulun hiippakunnat.

Vaikka kirkkojen rahankeräyslupien osalta luvansaajana olisi niiden hiippakunta, käytännössä seurakunnat toteuttaisivat kirkkojen rahankeräykset. Seurakuntia pidetään luotettavina rahankeräijinä, joiden kautta halutaan kriisitilanteissa lahjoittaa rahaa. Suomen evankelis-luterilaisella kirkolla ja Suomen ortodoksisella kirkolla on seurakuntien kautta koko maan kattava verkosto. Evankelis-luterilaista kirkkoa koskeva kirkkolaki edellyttää, että seurakunnissa on avun tarvetta arvioiva diakonin virka. Niissä ortodoksisissa seurakunnissa, joissa ei ole omaa dia-

koniatyöntekijää, pappi ja lukkari hoitavat diakoniatyötä. Kirkossa toimii ammattitilintarkastus mikä mahdollistaa rahaliikenteen asianmukaisen dokumentoinnin.

Onnettomuuden tai kriisin vuoksi järjestettävissä keräyksissä evankelis-luterilaisella ja ortodoksisella kirkolla on nopeaa avuntarvetta varten käytettävissään seurakuntien kautta heti valmiudessa oleva keräysorganisaatio ja nopeat valmiudet varojen kohdentamisessa avun välittömille tarvitsijoille.

Muutoksella ei olisi vaikutusta julkisen uskonnonharjoituksen yhteydessä suoritettavaan kolehdin kantoon, mikä jäisi edelleen voimassa olevan lain 2 §:n 2 momentin 6 kohdan mukaisesti lain soveltamisalan ulkopuolelle.

Pykälän 1 momenttiin ehdotetaan lisättäväksi uusi 4 kohta, jonka mukaan yliopistolain 1 §:ssä säädetylle yliopistolle voidaan antaa rahankeräyslupa. Yliopistojen asemasta säädetään yliopistolaissa. Yliopistolain uudistuksen yhteydessä vuonna 2010 yliopistot muuttuivat itsenäisiksi oikeushenkilöiksi. Yliopistoja on kaikkiaan 14, joista kaksi on säätiöitä ja muut julkisoikeudellisia laitoksia. Julkisoikeudellisina laitoksina toimivien yliopistojen itsenäisestä oikeushenkilöasemasta säädetään yliopistolaissa. Säätiöyliopistojen oikeushenkilöllisyys perustuu säätiölakiin (190/1930), vaikka myös yliopistolaissa on niiden toimielimiä koskevia erityissäädöksiä. Kaikki yliopistolain 1 §:n 2 momentissa mainitut yliopistot ovat itsenäisiä oikeushenkilöitä. Yliopistoilla julkisoikeudellisina laitoksina tai säätiöinä ei ole omistajia, joille se jakaisi varallisuuttaan osinkoina tai muulla tavalla. Yliopistoilla ei ole myöskään velvollisuutta tulouttaa varallisuuttaan tai sen tuottoja valtiolle.

Yliopistolaissa tarkoitettuja yliopistoja ovat Helsingin yliopisto, Itä-Suomen yliopisto, Jyväskylän yliopisto, Lapin yliopisto, Oulun yliopisto, Tampereen yliopisto, Turun yliopisto, Vaasan yliopisto, Åbo Akademi, Lappeenrannan teknillinen yliopisto, Svenska handelshögskolan, Taideyliopisto, Aalto-yliopistona toimiva Aalto-korkeakoulusäätiö sekä Tampereen teknillisenä yliopistona toimiva TTY-säätiö.

Voimassa olevan rahankeräyslain 7 §:n 3 momentin mukaan rahankeräyslupaa eivät voi saada valtio, kunta tai kuntayhtymä taikka evankelis-luterilainen kirkko tai ortodoksinen kirkkokunta taikka niiden seurakunta tai seurakuntayhtymä. Lainkohta ehdotetaan siirrettäväksi pykälän 2 momentiksi siten muutettuna, että kohdasta poistettaisiin viitaukset evankelis-luterilaiseen kirkkoon, ortodoksiseen kirkkokuntaan sekä niiden seurakuntaan tai seurakuntayhtymään. Uuden 2 momentin mukaisesti valtio ja kunta tai kuntayhtymä ei voimassa olevan lain mukaisesti edelleenkään voisi saada rahankeräyslupaa. Kirkkojen osalta rahankeräyslupa voitaisiin edellä pykälään lisättäväksi ehdotetun uuden 1 momentin 3 kohdan mukaisesti myöntää niiden hiippakunnalle. Tämä tarkoittaisi sitä, että kirkon yksittäinen seurakunta, seurakuntayhtymä tai muu hallinnollinen toimielin kuin hiippakunta ei voisi saada rahankeräyslupaa.

8 §. Rahankeräyksen toimeenpanoaika. Voimassa olevan rahankeräyslain 8 §:n 1 momentin mukaan rahankeräyslupa voidaan antaa enintään kahden vuoden määräajaksi. Lainkohtaa ehdotetaan muutettavaksi siten, että rahankeräyslupa voitaisiin antaa hakijan toiminnan ja keräyksen tarkoituksesta johtuvasta perustellusta syystä enintään viiden vuoden määräajaksi.

Rahankeräysten valvonnan toteuttamiseksi on tarkoituksenmukaista, että rahankeräysluvut ovat edelleen aina määräaikaaisia ja että rahankeräyslupiin liittyy aina tilitysvelvollisuus. Lupaviranomainen tarkistaa uutta määräaikaista lupaa hakevan yhteisön lupahakemusta käsitellessään sen, että toimiiko yhteisö rahankeräyslain mukaisesti ja sen, että täyttääkö luvan hakijan toiminta edelleen luvan myöntämisen edellytykset. Uudessa lupahakemuksessa voidaan tehdä myös tarvittavat muutokset keräys- ja käyttösuunnitelmaan.

Arvioitaessa rahankeräysluvan pituutta, huomiota tulisi kiinnittää yhtäältä luvanhakijan toiminnan ja keräyksen tarkoituksen sekä toisaalta tuottotavoitteen saavuttamisen kannalta tarkoituksenmukaisimpaan keräysaikaan. Keräysaika tulisi määritellä keräyksen toteuttamisen kannalta sopivan mittaiseksi siten, että keräysluvan voimassaolon aikana

kertyvillä varoilla on luvassa määrätty keräystarkoitus mahdollista toteuttaa. Tarkoituksena tulisi olla se, että rahaa kertyy keräyksen tarkoituksen toteuttamiseksi tarpeellinen määrä. Rahankeräysluvan hakijan olisi hakemuksessa perusteltava keräyksen toimeenpanoaika. Lähtökohtaisesti keräyslupa annetaan enintään keräys- ja käyttösuunnitelmassa yksilöidyksi ajaksi. Vuoden keräyslupa olisi perusteltua esimerkiksi tilanteissa, joissa keräystarkoitus on rahakertymä huomioiden saavutettavissa nopeasti tai joihin liittyy lyhytkestoinen teema tai kampanja. Keräyslupaa ei tulisi myöntää kahta vuotta pidemmäksi ajanjaksoksi, jos rahankeräyksen tarkoitus on rahakertymä huomioiden saavutettavissa kahta vuotta lyhyemmässä ajanjaksossa.

Kahta vuotta pitempi keräysaika olisi tarkoituksenmukaista esimerkiksi jatkuvaluonteisissa keräyksissä tai keräyksissä, joissa on lyhyt kampanjan aikainen keräysajanjakso mutta jotka toimeenpannaan säännöllisesti esimerkiksi vuosittain. Samoin kahta vuotta pitempi lupakausi olisi perusteltua pitempikaikaisissa hankkeissa, joita rahoitetaan keräysvaroin, ja joiden rahoittamiseksi alle kahden vuoden keräysaika on riittämätön.

Viiden vuoden rahankeräyslupa voitaisiin antaa yhteisöille, jotka ovat vakiintuneesti järjestäneet keräyksiä, eikä keräyksissä tai niistä tehdyissä tilityksissä ole ollut huomauttamista ja pitempi keräysaika on myös keräyksen luonteesta johtuen tarkoituksenmukainen. Viiden vuoden määräaikaista lupaa voidaan pitää vakiintuneiden ja laajaa rahankeräystoimintaa harjoittavien toimijoiden toimeenpanemissa jatkuvaluonteisissa keräyksissä perusteltuna. Vakiintuneet toimijat voisivat tällöin yhä joustavammin suunnitella rahankeräyksen toimeenpanon kokonaisuutena.

Rahankeräysten toimeenpanoaikojen pidentyessä olisi valvonnallisista syistä lain 23 §:n 2 momenttiin syytä lisätä lupaviranomaisen mahdollisuus peruuttaa rahankeräyslupa, jos rahankeräyksellä saatujen varojen käyttäminen luvassa määrättyyn tarkoitukseen ei ole enää mahdollista eikä luvansaaaja ole pyytänyt luvan peruuttamista. Lisäksi on syytä ottaa huomioon, että lupaviranomainen voi valvonnallisista syistä jo nykyisin voimassa

olevan lain 21 §:n 1 momentin 1 kohdan perusteella määrätä lupapäätöksessä luvan saajan tekemään välitilityksen. Nykyisessä lupakäytännössä välitilitysvelvollisuutta on käytetty sellaisissa luvissa, joilla on myönnetty yhtä vuotta pitempi rahankeräyksen toimeenpanoaika. Välitilitysvelvoite on syytä asettaa erityisesti niille luvansaajille, joille myönnettyissä rahankeräysluvuissa rahankeräyksen toimeenpanoaika on uuden ehdotetun säännöksen mukaisesti kahta vuotta pitempi.

11 §. Lupaviranomainen. Pykälän 3 momenttiin ehdotetaan lisättäväksi säännös Poliisihallituksen toimivallasta antaa rahankeräyslupa Suomen evankelisluterilaisen kirkon ja Suomen ortodoksisen kirkon hiippakunnalle ja yliopistolaissa tarkoitettulle yliopistolle. Kirkkojen hiippakuntien ja yliopistojen yhdenvertaisen kohtelun ja yhtenäisen lupakäytännön varmistamiseksi niiden rahankeräyslupa-asiat on perusteltua keskittää Poliisihallituksen käsiteltäväksi. Näin menetellen ei aiheuteta lisäresurssitarpeita poliisilaitoksissa. Hiippakuntien ja yliopistojen vähäisenä pidettävä lukumäärä huomioon ottaen esityksellä ei olisi vaikutuksia myöskään henkilöresurssitarpeeseen Poliisihallituksessa.

16 §. Lupaehdot. Pykälän 2 momentista ehdotetaan poistettavaksi viittaus käytöstä poistettuun käsitteeseen ”kihlakunta”. Kihlakunnan käsite ehdotetaan korvattavaksi käsitteellä ”poliisilaitos”. Samalla käsite ”alue” ehdotetaan täsmennettäväksi käsitteellä ”toimialue”.

Poliisilaitosten toimialueista säädetään poliisin hallinnosta annetun lain (110/1992) 6 §:n 1 momentin nojalla annetussa valtioneuvoston asetuksessa poliisilaitosten toimialueista (415/2013). Asetus tulee voimaan 1.1.2014. Asetuksella kumotaan kihlakuntien poliisilaitosten toimialueista annettu valtioneuvoston asetus (1031/2007).

Voimassa olevaan lakiin sisältyvä viittaus kihlakuntajakoon on vanhentunut ja lakiesityksessä on tarkoituksena myös määritellä rahankeräysten toimeenpanoalue yksiselitteisesti.

20 §. Rahankeräyksellä saatujen varojen käyttäminen. Pykälän 3 momenttia ehdotetaan muutettavaksi toimivaltaisen viranomaisen osalta siten, että Poliisihallitus toimisi sisäasiainministeriön sijaan rahankeräyksellä

saaduin varoin hankitun kiinteän omaisuuden käyttötarkoituksen muuttamisesta tai luovuttamisesta päättävänä viranomaisena. Kiinteää omaisuutta koskevien päätösten keskittämistä sisäasiainministeriöön perusteltiin lain säätämisen yhteydessä kyseisten asioiden määrän vähäisyydellä sekä yhdenmukaisen ratkaisukäytännön kehittymisellä keskittämällä nämä asiat yhdelle lupaviranomaiselle. Ministeriötasoon päädyttiin tarkoituksenmukaisuussyistä sen vuoksi, että kyseiset päätökset oli aiemmin tehnyt kiinteän omaisuuden taloudellisen merkityksen vuoksi valtioneuvosto sisäasiainministeriön esittelystä.

Sisäasiainministeriössä ei ole tehty lain voimassa olon aikana yhtään kiinteän omaisuuden käyttötarkoitusta muuttamista tai luovuttamisesta koskevaa päätöstä. Toimivalta kyseisten asioiden päättämisestä ehdotetaan säädettäväksi sisäasiainministeriön sijaan Poliisihallitukselle, joka voimassa olevan lain 11 §:n 3 momentin mukaan antaa rahankeräyslupan poliisilaitoksen toimialuetta laajemmalla alueella toimeenpantavaan rahankeräykseen ja joka voimassa olevan lain 26 §:n mukaan vastaa rahankeräysten toimeenpanon yleisestä valvonnasta ja ohjauksesta sekä tilastoinnista. Kiinteän omaisuuden käyttötarkoituksen muuttamista tai luovuttamista koskevat asiat liittyvät kiinteästi yksittäisiin lupapäätöksiin. Jos rahankeräyksen käyttötarkoituksena on kiinteän omaisuuden hankkiminen, lupaviranomainen voi liittää rahankeräyslain 16 §:n 1 momentin mukaisesti rahankeräyslupaan kiinteistön käyttötarkoitusta koskevan ehdon. Käyttötarkoitusta koskevassa ehdossa voidaan määrätä, että kyseisen kiinteän omaisuuden käyttötarkoitusta ei saa muuttaa luvassa määrättyä aikana. Tätä aikaa ei kuitenkaan saa määrätä saman lainkohdan nojalla kymmentä vuotta pidemmäksi.

Kiinteän omaisuuden taloudellisen merkityksen vuoksi momentissa ehdotettaisiin, että yksittäisen päätöksen tekeminen edellyttäisi aina sisäasiainministeriön asiasta antaman lausunnon.

23 §. Rahankeräyslupan peruuttaminen ja kirjallinen varoitus. Rahankeräysten toimeenpanoaikaa ehdotetaan edellä 8 §:ssä pidennettäväksi enintään viiden vuoden määräajaksi. Tämän vuoksi olisi valvonnallisista

syistä lain 23 §:n 2 momenttiin syytä lisätä uusi 3 kohta, jonka mukaan lupaviranomaisella on mahdollisuus peruuttaa rahankeräyslupa, jos rahankeräyksellä saatujen varojen käyttäminen luvassa määrättyyn tarkoitukseen ei ole enää mahdollista eikä luvansaaaja ole pyytänyt luvan peruuttamista.

Peruuttaminen ei kuitenkaan olisi tämän lainkohdan mukaisesti tarpeen, jos luvansaaaja on pyytänyt luvan peruuttamista. Lain 23 §:n 1 momentin 1 kohdan mukaisesti rahankeräyslupa on peruutettava, jos luvansaaaja sitä pyytää. Lisäksi peruuttaminen olisi tarpeellonta, jos lupaviranomainen on luvansaaajan pyynnöstä muuttanut tuottojen käyttötarkoitusta voimassa olevan lain 19 §:n mukaisesti.

Lisäksi 23 §:n 2 momentin 1 ja 2 kohtiin tehtäisiin uuden 3 kohdan lisäyksen vuoksi tarvittavat tekniset muutokset.

25 §. Rahankeräysrikos ja lievä rahankeräysrikos. Pykälän 1 momentista ehdotetaan muutettavaksi väärä viittaus rahankeräysrikoksen ja lievän rahankeräysrikoksen osalta rikoslain 17 luvun 16 c ja 16 d §:iin.

26 §. Valvonta. Pykälän 1 momenttia ehdotetaan täsmennettäväksi siten, että Poliisihallitus vastaisi rahankeräysten toimeenpanon yleisen valvonnan lisäksi myös rahankeräyksellä saatujen tuottojen käytön yleisestä valvonnasta. Vastaavasti pykälän 2 momenttia ehdotetaan täsmennettäväksi siten, että lupaviranomaiset vastaisivat yksittäisiin lupiin perustuvien rahankeräysten toimeenpanon valvonnan lisäksi myös rahankeräyksellä saatujen tuottojen käytön valvonnasta.

Muutos on perusteltua tehdä, sillä pelkkä rahankeräyksen toimeenpanon valvonta ei asiallisesti sisällä rahankeräyksellä saatujen tuottojen käytön valvontaa, vaikka lain 20 § velvoittaa rahankeräysluvan saaneen yhteisön käyttämään rahankeräyksellä saadut varat keräysluvassa määrättyyn käyttötarkoitukseen. Samoin lain 21 §:n 2 momentissa oikeutetaan lupaviranomainen nykyisellään asettamaan lupapäätöksessä luvan saajalle

velvoite ilmoittaa siitä, että rahankeräyksellä saadut varat on käytetty rahankeräysluvassa määrättyyn tarkoitukseen. Edelleen lain 27 §:ssä säädetään rahankeräysten valvontatiedostosta, jonka mukaan rahankeräyslaissa säädettyjen tehtävien suorittamiseksi poliisi pitää rekisteriä muun ohella rahankeräyksistä tehdyistä tilityksistä. Muutoksella ei olisi käytännön vaikutuksia lupaviranomaisten valvontatoimenpiteisiin.

2 Voimaantulo

Laki ehdotetaan tulevaksi voimaan x päivänä xx kuuta 2014. Ennen lain voimaantuloa voitaisiin ryhtyä lain täytäntöönpanon edellyttämiin toimenpiteisiin. Lain siirtymäsäännöksessä säädettäisiin, että ennen uuden rahankeräyslain voimaantuloa annetun rahankeräysluvan nojalla kerättyjen varojen käytössä ja tilittämisessä noudatettaisiin rahankeräysluvan antamisajankohtana voimassa olleita säännöksiä sekä rahankeräysluvassa asetettuja ehtoja. Lupa-asiaan, joka on tullut vireille ennen lain voimaantuloa, sovellettaisiin lain voimaantullessa voimassa olleita säännöksiä. Kumottavan lain nojalla annetun luvan perusteella toimeenpannun rahankeräyksen valvontaan sovellettaisiin sitä vastoin uuden lain säännöksiä sen tultua voimaan.

3 Suhde perustuslakiin ja säätämisjärjestys

Esitys ei sisällä muutosehdotuksia, jotka ovat perusoikeuksien kannalta merkittäviä. Lakiehdotukset voidaan hallituksen käsityksen mukaan käsitellä perustuslain 72 §:n mukaisessa tavallisessa lainsäätämisjärjestyksessä.

Edellä esitetyn perusteella annetaan Eduskunnan hyväksyttäväksi seuraava lakiehdotus:

1.

Laki**rahankeräyslain muuttamisesta**

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan rahankeräyslain (255/2006) 6 §:n 1 momentti, 7 §, 8 §:n 1 momentti, 11 §:n 3 momentti, 16 §:n 2 momentti, 20 §:n 3 momentti, 23 §:n 2 momentti, 25 §:n 1 momentti ja 26 §:n 1 ja 2 momentti, sellaisena kuin niistä ovat 11 §:n 3 momentti ja 26 §:n 1 ja 2 momentti laissa 505/2009, seuraavasti:

6 §

Keräystarkoitus

Rahankeräys saadaan toimeenpanna varojen hankkimiseksi yksinomaan yleishyödylliseen toimintaan. Suomen evankelis-luterilaisen kirkon ja Suomen ortodoksisen kirkon hiippakunnalla on oikeus toimeenpanna rahankeräyksiä varojen hankkimiseksi diakoniatyön rahoittamiseen. Yliopistolain (558/2009) 1 §:ssä säädettyillä yliopistolla on oikeus toimeenpanna rahankeräyksiä varojen hankkimiseksi yliopistolain 2 §:n mukaisen toiminnan tukemiseen.

7 §

Luvan saaja

Rahankeräyslupa voidaan antaa:

- 1) Suomessa rekisteröidylle yhteisölle tai säätiölle, jolla on yleishyödyllinen tarkoitus;
- 2) Suomessa toimivalle rekisteröimättömälle yhteisölle, jolla on yleishyödyllinen tai 6 §:n 2 momentin 1 kohdassa mainittu tarkoitus, jos rekisteröimättömyys johtuu siitä, että

yhteisön asemasta on säädetty Suomen lainsäädännössä, tai yhteisön toiminnan tilapäisestä luonteesta;

3) Suomen evankelis-luterilaisen kirkon ja Suomen ortodoksisen kirkon hiippakunnalle;

4) yliopistolain (558/2009) 1 §:ssä säädetylle yliopistolle.

Rahankeräyslupaa eivät voi saada valtio, kunta tai kuntayhtymä.

8 §

Rahankeräyksen toimeenpanoaika

Rahankeräyslupa voidaan antaa hakijan toiminnan ja keräyksen tarkoituksesta johtuvasta perustellusta syystä enintään viiden vuoden määräajaksi.

11 §

Lupaviranomainen

Poliisihallitus antaa rahankeräyslupan poliisilaitoksen toimialuetta laajemmalla alueella toimeenpantavaan rahankeräykseen, ja

Suomen evankelisluterilaisen kirkon ja Suomen ortodoksisen kirkon hiippakunnan toimeenpanemaan rahankeräykseen ja yliopistolain (558/2009) 1 §:ssä säädetyn yliopiston toimeenpanemaan rahankeräykseen.

16 §

Lupaehdot

Yksittäisen henkilön tai perheen auttamiseksi toimeenpantavaa rahankeräystä koskevaan lupaan on aina liitettävä ehto, jonka mukaan keräys saadaan toimeenpanna ainoastaan yhden poliisilaitoksen toimialueella.

20 §

Rahankeräyksellä saatujen varojen käyttäminen

Jos kiinteää omaisuutta ei voida käyttää luvassa määrättyyn tarkoitukseen taikka se ei ole olosuhteiden olennaisen muuttumisen vuoksi tai muusta syystä tarkoituksenmukaista, Poliisihallitus voi hakemuksesta sisäasiainministeriön lausunnon saatuaan muuttaa omaisuuden käyttötarkoitusta tai antaa luvan sen omistus- tai hallintaoikeuden luovuttamiseen. Luvassa kiinteän omaisuuden omistus- tai hallintaoikeuden luovuttamiseen määrätään luovutuksesta saatavien varojen uudelleen käyttämisestä rahankeräysluvassa määrättyyn tai sitä lähellä olevaan tarkoitukseen.

23 §

Rahankeräyslupan peruuttaminen ja kirjallinen varoitus

Rahankeräyslupa voidaan peruuttaa, jos:

1) luvan saaja, rahankeräyksen käytännön toimeenpanija tai näiden lakisääteiseen toimielimeen tai muuhun johtoon kuuluva tai näissä tosiasiallista päätösvaltaa käyttävä henkilö on lainvoimaisella tuomiolla tuomittu sellaisesta rikoksesta, joka osoittaa tämän olevan sopimaton tehtävänsä, taikka tahallaan menetellyt rahankeräyksen toimeenpanossa tai rahankeräyksellä saatujen varojen

käyttämisessä olennaisesti virheellisesti; tai

2) luvan saaja tai rahankeräyksen käytännön toimeenpanija on rikkonut tämän lain tai sen nojalla annetun asetuksen säännöksiä tai lupaehdoja; taikka

3) rahankeräyksellä saatujen varojen käyttäminen luvassa määrättyyn tarkoitukseen ei ole enää mahdollista.

25 §

Rahankeräysrikos ja lievä rahankeräysrikos

Rangaistus rahankeräysrikoksesta ja lievästä rahankeräysrikoksesta tuomitaan rikoslain (39/1889) 17 luvun 16 c ja 16 d §:n mukaan.

26 §

Valvonta

Rahankeräysten toimeenpanon ja tuottojen käytön yleisestä valvonnasta ja toimeenpanon ohjauksesta sekä tilastoinnista vastaa Poliisihallitus.

Poliisihallitus ja poliisilaitokset vastaavat myöntämiinsä lupiin perustuvien rahankeräysten toimeenpanon ja tuottojen käytön valvonnasta.

Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta 20.

Ennen tämän lain voimaantuloa annetun rahankeräyslupan nojalla toimeenpantavan rahankeräyksen toimeenpanoon sekä sillä kerättyjen varojen käyttöön ja tilittämiseen sovelletaan rahankeräyslupan antamisajankohdasta voimassa olleita säännöksiä sekä rahankeräysluvassa asetettuja ehtoja.

Lupa-asiaan, joka on tullut vireille ennen tämän lain voimaantuloa, sovelletaan lain

voimaan tullessa voimassa olleita säännöksiä.

Ennen tämän lain voimaantuloa voidaan ryhtyä täytäntöönpanon edellyttämiin toimiin.

Helsingissä päivänä kuuta 20

Pääministeri

JYRKI KATAINEN

Sisäasiainministeri *Päivi Räsänen*

*Liite
Rinnakkaistekstit*

Laki

rahankeräyslain muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan rahankeräyslain (255/2006) 6 §:n 1 momentti, 7 §, 8 §:n 1 momentti, 11 §:n 3 momentti, 16 §:n 2 momentti, 20 §:n 3 momentti, 23 §:n 2 momentti, 25 §:n 1 momentti ja 26 §:n 1 ja 2 momentti, sellaisena kuin niistä ovat 11 §:n 3 momentti ja 26 §:n 1 ja 2 momentti laissa 505/2009, seuraavasti:

Voimassa oleva laki

Ehdotus

6 §

6 §

Keräystarkoitus

Keräystarkoitus

Rahankeräys saadaan toimeenpanna varojen hankkimiseksi yleishyödylliseen toimintaan.

Rahankeräys saadaan toimeenpanna varojen hankkimiseksi yksinomaan yleishyödylliseen toimintaan. Suomen evankelis-luterilaisen kirkon ja Suomen ortodoksisen kirkon hiippakunnalla on oikeus toimeenpanna rahankeräyksiä varojen hankkimiseksi diakoniatyön rahoittamiseen. Yliopistolain (558/2009) 1 §:ssä säädetyillä yliopistolla on oikeus toimeenpanna rahankeräyksiä varojen hankkimiseksi yliopistolain 2 §:n mukaisen toiminnan tukemiseen.

7 §

7 §

Luvan saaja

Luvan saaja

Rahankeräyslupa voidaan antaa Suomessa rekisteröidylle yhteisölle tai säätiölle, jolla on yksinomaan yleishyödyllinen tarkoitus.

Rahankeräyslupa voidaan antaa Suomessa toimivalle rekisteröimättömälle yhteisölle, jolla on yksinomaan yleishyödyllinen tai 6 §:n 2 momentin 1 kohdassa mainittu tarkoitus, jos rekisteröimättömyys johtuu siitä, että yhteisön asemasta on säädetty Suomen lainsäädännössä, tai yhteisön toiminnan tilapäisestä luonteesta.

Rahankeräyslupa voidaan antaa:

- 1) Suomessa rekisteröidylle yhteisölle tai säätiölle, jolla on yleishyödyllinen tarkoitus;
- 2) Suomessa toimivalle rekisteröimättömälle yhteisölle, jolla on yleishyödyllinen tai 6 §:n 2 momentin 1 kohdassa mainittu tarkoitus, jos rekisteröimättömyys johtuu siitä, että yhteisön asemasta on säädetty Suomen lainsäädännössä, tai yhteisön toiminnan tilapäisestä luonteesta;
- 3) Suomen evankelis-luterilaisen kirkon ja Suomen ortodoksisen kirkon hiippakunnalle;
- 4) yliopistolain (558/2009) 1 §:ssä säädetyille yliopistolle.

Rahankeräyslupaa eivät voi saada valtio, kunta tai kuntayhtymä *taikka evankelis-luterilainen kirkko tai ortodoksinen kirkko-kunta taikka niiden seurakunta tai seurakun-tayhtymä.*

Rahankeräyslupaa eivät voi saada valtio, kunta tai kuntayhtymä.

8 §

Rahankeräyksen toimeenpanoaika

Rahankeräyslupa voidaan antaa enintään kahden vuoden määräajaksi.

8 §

Rahankeräyksen toimeenpanoaika

Rahankeräyslupa voidaan antaa *hakijan toiminnan ja keräyksen tarkoituksesta johtu-vasta perustellusta syystä* enintään viiden vuoden määräajaksi.

11 §

Lupaviranomainen

Poliisihallitus antaa rahankeräysluvan poliisilaitoksen toimialuetta laajemmalla alueella toimeenpantavaan rahankeräykseen.

11 §

Lupaviranomainen

Poliisihallitus antaa rahankeräysluvan poliisilaitoksen toimialuetta laajemmalla alueel-la toimeenpantavaan rahankeräykseen, *ja Suomen evankelisluterilaisen kirkon ja Suo-men ortodoksisen kirkon hiippakunnan toi-meenpanemaan rahankeräykseen ja yliopis-tolain (558/2009) 1 §:ssä säädetyn yliopiston toimeenpanemaan rahankeräykseen.*

16 §

Lupaehdot

Yksittäisen henkilön tai perheen auttami-seksi toimeenpantavaa rahankeräystä koske-vaan lupaan on aina liitettävä ehto, jonka mu-kaan keräys saadaan toimeenpanna ainoas-taan yhden kihlakunnan alueella.

16 §

Lupaehdot

Yksittäisen henkilön tai perheen auttami-seksi toimeenpantavaa rahankeräystä koske-vaan lupaan on aina liitettävä ehto, jonka mukaan keräys saadaan toimeenpanna aino-astaan yhden *poliisilaitoksen* toimialueella.

20 §

Rahankeräyksellä saatujen varojen käyttäminen

Jos kiinteää omaisuutta ei voida käyttää luvassa määrättyyn tarkoitukseen taikka se ei ole olosuhteiden olennaisen muuttumisen vuoksi tai muusta syystä tarkoituksenmukaista, sisäasiainministeriö voi hakemuksesta muuttaa omaisuuden käyttötarkoitusta tai antaa luvan sen omistus- tai hallintaoikeuden luovuttamiseen. Luvassa kiinteän omaisuuden omistus- tai hallintaoikeuden luovuttamiseen määrätään luovutuksesta saatavien varojen uudelleen käyttämisestä rahankeräysluvassa määrättyyn tai sitä lähellä olevaan tarkoitukseen.

23 §

Rahankeräyslupan peruuttaminen ja kirjallinen varoitus

Rahankeräyslupa voidaan peruuttaa, jos:

- 1) luvan saaja, rahankeräyksen käytännön toimeenpanija tai näiden lakisääteiseen toimielimeen tai muuhun johtoon kuuluva tai näissä tosiasiallista päätösvaltaa käyttävä henkilö on lainvoimaisella tuomiolla tuomittu sellaisesta rikoksesta, joka osoittaa tämän olevan sopimaton tehtävänsä, taikka tahallaan menetellyt rahankeräyksen toimeenpanossa tai rahankeräyksellä saatujen varojen käyttämisessä olennaisesti virheellisesti; taikka
- 2) luvan saaja tai rahankeräyksen käytännön toimeenpanija on rikkonut tämän lain tai sen nojalla annetun asetuksen säännöksiä tai lupaehtoja.

20 §

Rahankeräyksellä saatujen varojen käyttäminen

Jos kiinteää omaisuutta ei voida käyttää luvassa määrättyyn tarkoitukseen taikka se ei ole olosuhteiden olennaisen muuttumisen vuoksi tai muusta syystä tarkoituksenmukaista, *Poliisihallitus* voi hakemuksesta *sisäasiainministeriön lausunnon saatuaan* muuttaa omaisuuden käyttötarkoitusta tai antaa luvan sen omistus- tai hallintaoikeuden luovuttamiseen. Luvassa kiinteän omaisuuden omistus- tai hallintaoikeuden luovuttamiseen määrätään luovutuksesta saatavien varojen uudelleen käyttämisestä rahankeräysluvassa määrättyyn tai sitä lähellä olevaan tarkoitukseen.

23 §

Rahankeräyslupan peruuttaminen ja kirjallinen varoitus

Rahankeräyslupa voidaan peruuttaa, jos:

- 1) luvan saaja, rahankeräyksen käytännön toimeenpanija tai näiden lakisääteiseen toimielimeen tai muuhun johtoon kuuluva tai näissä tosiasiallista päätösvaltaa käyttävä henkilö on lainvoimaisella tuomiolla tuomittu sellaisesta rikoksesta, joka osoittaa tämän olevan sopimaton tehtävänsä, taikka tahallaan menetellyt rahankeräyksen toimeenpanossa tai rahankeräyksellä saatujen varojen käyttämisessä olennaisesti virheellisesti; tai
- 2) luvan saaja tai rahankeräyksen käytännön toimeenpanija on rikkonut tämän lain tai sen nojalla annetun asetuksen säännöksiä tai lupaehtoja; taikka
- 3) rahankeräyksellä saatujen varojen käyttäminen luvassa määrättyyn tarkoitukseen ei ole enää mahdollista.

25 §

Rahankeräysrikos ja lievä rahankeräysrikos

Rangaistus rahankeräysrikoksesta ja lieväs-
tä rahankeräysrikoksesta tuomitaan rikoslain
(39/1889) 17 luvun 16 b ja 16 c §:en mukaan.

25 §

Rahankeräysrikos ja lievä rahankeräysrikos

Rangaistus rahankeräysrikoksesta ja lieväs-
tä rahankeräysrikoksesta tuomitaan rikoslain
(39/1889) 17 luvun 16 c ja 16 d §:n mukaan.

26 §

Valvonta

Rahankeräysten toimeenpanon yleisestä
valvonnasta ja ohjauksesta sekä tilastoinnista
vastaa Poliisihallitus.

Poliisihallitus ja poliisilaitokset vastaavat
myöntämiinsä lupiin perustuvien rahankerä-
ysten toimeenpanon valvonnasta.

26 §

Valvonta

Rahankeräysten toimeenpanon ja tuottojen
käytön yleisestä valvonnasta ja toimeenpanon
ohjauksesta sekä tilastoinnista vastaa Poliisi-
hallitus.

Poliisihallitus ja poliisilaitokset vastaavat
myöntämiinsä lupiin perustuvien rahankerä-
ysten toimeenpanon ja tuottojen käytön val-
vonnasta.

*Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta 20.
Ennen tämän lain voimaantuloa annetun
rahankeräysluvan nojalla toimeenpantavan
rahankeräyksen toimeenpanoon sekä sillä
kerättyjen varojen käyttöön ja tilittämiseen
sovelletaan rahankeräysluvan antamisajan-
kohtana voimassa olleita säännöksiä sekä
rahankeräysluvassa asetettuja ehtoja.*

*Lupa-asiaan, joka on tullut vireille ennen
tämän lain voimaantuloa, sovelletaan lain
voimaan tullessa voimassa olleita säännök-
siä.*

*Ennen tämän lain voimaantuloa voidaan
ryhtyä täytäntöönpanon edellyttämiin toi-
miin.*